

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

Nummer

Inhoud

Bladzijde

I Mededelingen

Hof van Justitie

HOF VAN JUSTITIE

2003/C 83/01

Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 13 februari 2003 in zaak C-228/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland („Niet-nakoming — Artikel 7, leden 2 en 4, van verordening (EEG) nr. 259/93 — Kwalificatie van doel van overbrenging van afvalstoffen (nuttige toepassing of verwijdering) — Verbrande afvalstoffen — Punt R 1 van bijlage II B bij richtlijn 75/442/EEG — Begrip hoofdgebruik als brandstof of andere wijze van energieopwekking”)

1

2003/C 83/02

Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 6 februari 2003 in zaak C-245/00 (verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden om een prejudiciële beslissing): Stichting ter Exploitatie van Naburige Rechten (SENA) tegen Nederlandse Omroep Stichting (NOS) („Richtlijn 92/100/EEG — Verhuurrecht, uitleenrecht en bepaalde naburige rechten op gebied van intellectuele eigendom — Artikel 8, lid 2 — Uitzending en mededeling aan publiek — Billijke vergoeding”)

1

2003/C 83/03

Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 13 februari 2003 in zaak C-458/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg („Niet-nakoming — Artikel 7, leden 2 en 4, van verordening (EEG) nr. 259/93 — Kwalificatie van doel van overbrenging van afvalstoffen (nuttige toepassing of verwijdering) — Verbrande afvalstoffen — Punt R 1 van bijlage II B bij richtlijn 75/442/EEG — Begrip hoofdgebruik als brandstof of andere wijze van energieopwekking”)

2

2003/C 83/04	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 13 februari 2003 in zaak C-75/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg („Niet-nakoming — Richtlijn 92/43/EEG — Instandhouding van natuurlijke habitats — Wilde flora en fauna”) 3	3
2003/C 83/05	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 6 februari 2003 in zaak C-92/01 (verzoek van het Monomeles Dioikitiko Protodikeio Irakleiou om een prejudiciële beslissing): Georgios Stylianakis tegen Elliniko Dimosio („Artikel 8 A EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 18 EG) — Europees burgerschap — Artikel 59 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 49 EG) — Vrij verrichten van diensten — Communautair luchtvervoer — Luchthavenbelasting — Discriminatie — Verordening (EEG) nr. 2408/92”) 3	3
2003/C 83/06	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 13 februari 2003 in zaak C-131/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek („Niet-nakoming — Artikel 49 EG — Vrij verrichten van diensten — Octrooigemachtigden — Verplichte inschrijving op lijst van octrooigemachtigden van lidstaat van ontvangst — Verplichting om verblijfplaats of beroepswoonplaats te hebben in lidstaat van ontvangst”) ... 4	4
2003/C 83/07	Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 6 februari 2003 in zaak C-185/01 (verzoek van het Bundesfinanzhof om een prejudiciële beslissing): Auto Lease Holland BV tegen Bundesamt für Finanzen („Zesde BTW-richtlijn — Plaats van belastbare handelingen — Teruggaaf van in andere lidstaat betaalde BTW — Geleaste motorvoertuigen — Overeenkomst over brandstofadministratie — Persoon aan wie brandstof is geleverd”) 4	4
2003/C 83/08	Arrest van het Hof van 11 februari 2003 in de gevoegde zaken C-187/01 en C-385/01 (verzoek van het Oberlandesgericht Köln en de Rechtbank van eerste aanleg te Veurne om een prejudiciële beslissing): Hüseyin Gözütok (C-187/01) en Klaus Brügge (C-385/01) („Overeenkomst ter uitvoering van het Schengen-akkoord — Beginsel ne bis in idem — Toepassingsgebied — Besluiten waarmee openbaar ministerie strafvervolgning zonder rechterlijke tussenkomst definitief beëindigt nadat verdachte aan bepaalde voorwaarden heeft voldaan”) 5	5
2003/C 83/09	Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 13 februari 2003 in zaak C-85/02: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek („Niet-nakoming — Niet-omzetting van richtlijn 91/439/EEG”) 5	5
2003/C 83/10	Zaak C-32/03: Verzoek van het Højesteret van 22 januari 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen I/S Fini H en Skatteministeriet 6	6
2003/C 83/11	Zaak C-33/03: Beroep, op 28 januari 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Verenigd Koninkrijk van Groot Brittannië en Noord-Ierland 6	6
2003/C 83/12	Zaak C-36/02: Verzoek van de High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) van 23 december 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen The Queen op verzoek van Approved Prescription Services Limited en The Licensing Authority (vertegenwoordigd door The Medicines Control Agency), belanghebbende: Eli Lilly and Company Limited 7	7

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2003/C 83/13	Zaak C-41/03 P: Hogere voorziening, 4 februari 2003 ingesteld door Rica Foods (Free Zone) NV tegen het arrest, op 14 november 2002 gewezen door het Gerecht van eerste aanleg (Derde kamer), in de gevoegde zaken T-94/00, T-110/00 en T-159/00, tussen enerzijds Rica Foods (Free Zone) NV, Free Trade Foods NV en Suproco NV, ondersteund door het Koninkrijk der Nederlanden, en anderzijds de Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door het Koninkrijk Spanje en de Franse Republiek	7
2003/C 83/14	Zaak C-45/03: Verzoek van het Tribunale di Catania, Eerste Civiele Kamer, van 19 januari 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Questura di Catania en Oxana Dem'Yanenko	8
2003/C 83/15	Zaak C-47/03 P: Hogere voorziening, op 7 februari 2003 ingesteld door M. Cwik tegen het arrest, op 26 februari 2002 in zaak T-103/01 tussen M. Cwik en de Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer)	9
2003/C 83/16	Zaak C-52/03: Verzoek van het Tribunale Ordinario di Torino — Sezione GIP — van 29 januari 2003 om een prejudiciële beslissing in de aldaar dienende strafzaak tegen G. Momblano	10
2003/C 83/17	Zaak C-55/03: Beroep, op 11 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje	11
2003/C 83/18	Zaak C-56/03: Beroep, op 12 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg	11
2003/C 83/19	Zaak C-57/03: Beroep, op 12 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek	11
2003/C 83/20	Zaak C-58/03: Verzoek van de Raad van State van 4 februari 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Y.G. Encheva en de Staatssecretaris van Justitie	12
2003/C 83/21	Zaak C-59/02: Verzoek van het Tribunale di Genova — Sezione Lavoro van 28 januari 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Mario Cigliola e.a. en F.S. S.p.A.	12
2003/C 83/22	Zaak C-63/03: Beroep, op 14 februari 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Koninkrijk der Nederlanden	13
2003/C 83/23	Zaak C-65/03: Beroep, op 14 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België	13
2003/C 83/24	Zaak C-67/03: Beroep, op 14 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek	14

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2003/C 83/25	Zaak C-68/03: Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden van 14 februari 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen de Staatssecretaris van Financiën en D. Lipjes	14
2003/C 83/26	Zaak C-69/03: Verzoek van de Corte d'Appello di Venezia van 6 november 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Caseificio Cooperativo di Cornedo Soc. Coop. a.r.l. en Ministerie van Financiën	14
2003/C 83/27	Zaak C-71/03: Beroep, op 18 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België	15
2003/C 83/28	Zaak C-72/03: Verzoek van de Commissione Tributaria Provinciale di Massa Carrara, 2e afdeling, van 11 december 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Carbonati Apuani srl en Comune di Carrara	15
2003/C 83/29	Zaak C-76/03: Beroep, op 20 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Oostenrijk	15
2003/C 83/30	Zaak C-80/03: Beroep, op 21 februari 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Koninkrijk der Nederlanden	16
2003/C 83/31	Doorhaling van zaak C-173/00	16
2003/C 83/32	Doorhaling van zaak C-337/00	16
2003/C 83/33	Doorhaling van zaak C-188/01	16
2003/C 83/34	Doorhaling van zaak C-375/01	16
2003/C 83/35	Doorhaling van zaak C-444/01	17
2003/C 83/36	Doorhaling van zaak C-61/02	17
2003/C 83/37	Doorhaling van zaak C-191/02	17
2003/C 83/38	Doorhaling van zaak C-215/02	17
2003/C 83/39	Doorhaling van zaak C-241/02	17
2003/C 83/40	Doorhaling van zaak C-337/02	17
2003/C 83/41	Doorhaling van zaak C-368/02	17

GERECHT VAN EERSTE AANLEG

2003/C 83/42	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 16 januari 2003 in zaak T-75/00: Augusto Fichtner tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Ambtenaren — Tuchtmaatregelen — Tuchtrechtelijk ontslag — Uitoefening van externe activiteiten zonder voorafgaande machtiging)	18
2003/C 83/43	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 28 januari 2003 in zaak T-147/00: Les Laboratoires Servier tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Geneesmiddelen voor menselijk gebruik — Communautaire arbitrageprocedures — Intrekking van vergunningen voor in handel brengen — Bevoegdheid — Serotonerge eetlustremmers: dexfenfluramine, fenfluramine — Richtlijnen 65/65/EEG en 75/319/EEG”)	18
2003/C 83/44	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 30 januari 2003 in de gevoegde zaken T-303/00, T-304/00 en T-322/00: Manuel Francisco Caballero Montoya en anderen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Ambtenaren — Overschrijving van krachtens nationaal socialezekerheidsstelsel verkregen pensioenrechten naar pensioenstelsel van Gemeenschappen — Tardieve overschrijving — Interests die na overschrijving zijn betaald — Weigering van Commissie, berekening van pensioenrechten van betrokken ambtenaren te herzien en deel van deze interests aan hen te betalen)	19
2003/C 83/45	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 30 januari 2003 in zaak T-307/00: C tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Ambtenaren — Wezenpensioenen — Artikel 80, vierde alinea, Ambtenarenstatuut — Burgerlijke staat van ouders — Gelijke behandeling)	19
2003/C 83/46	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 28 januari 2003 in zaak T-138/01: F tegen Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen (Ambtenaren — Nieuwe tewerkstelling — Gewettigd vertrouwen — Beroep tot nietigverklaring en tot schadevergoeding)	20
2003/C 83/47	Zaak T-14/03: Beroep, op 10 januari 2003 ingesteld door Colette Di Marzio tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	20
2003/C 83/48	Zaak T-16/03: Beroep, op 13 januari 2003 ingesteld door Albano Ferrer de Moncada tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	21
2003/C 83/49	Zaak T-19/03: Beroep, op 22 januari 2003 ingesteld door Spyridoula Konstantopoulou tegen Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen	21
2003/C 83/50	Zaak T-21/03: Beroep, op 21 januari 2003 ingesteld door „S” tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	22
2003/C 83/51	Zaak T-23/03: Beroep, op 29 januari 2003 ingesteld door CAS Succhi di Frutta tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	23
2003/C 83/52	Zaak T-25/03: Beroep, op 28 januari 2003 ingesteld door Marco di Stefano tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	23

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2003/C 83/53	Zaak T-35/03: Beroep, op 31 januari 2003 ingesteld door Aventis Cropscience S.A. tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM)	24
2003/C 83/54	Zaak T-37/03: Beroep, op 4 februari 2003 ingesteld door Open Mobile Alliance Ltd. tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM)	24
2003/C 83/55	Zaak T-41/03: Beroep, op 4 februari 2003 ingesteld door Merck Sharp & Dohme Limited en 19 andere verzoeksters tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen en het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling („EMA”)	25
2003/C 83/56	Zaak T-42/03: Beroep, op 10 februari 2003 ingesteld door Lurgi AG en Lurgi SpA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	26
2003/C 83/57	Zaak T-46/03: Beroep, op 11 februari 2003 ingesteld door Leali S.p.A. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	27
2003/C 83/58	Doorhaling van zaak T-187/94	27
2003/C 83/59	Doorhaling van zaak T-43/01	28
2003/C 83/60	Doorhaling van zaak T-288/01	28
2003/C 83/61	Doorhaling van zaak T-192/02	28

II Voorbereidende besluiten

.....

III Bekendmakingen

2003/C 83/62	Laatste publicatie van het Hof van Justitie in het <i>Publicatieblad van de Europese Unie</i> PB C 70 van 22.3.2003	29
--------------	--	----

I

(Mededelingen)

HOF VAN JUSTITIE

HOF VAN JUSTITIE

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 13 februari 2003

in zaak C-228/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland ⁽¹⁾

(„Niet-nakoming — Artikel 7, leden 2 en 4, van verordening (EEG) nr. 259/93 — Kwalificatie van doel van overbrenging van afvalstoffen (nuttige toepassing of verwijdering) — Verbrande afvalstoffen — Punt R 1 van bijlage II B bij richtlijn 75/442/EEG — Begrip hoofdgebruik als brandstof of andere wijze van energieopwekking”)

(2003/C 83/01)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-228/00, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: G. zur Hausen) tegen Bondsrepubliek Duitsland (gemachtigde: T. Jürgensen, bijgestaan door D. Sellner), betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland, door ongerechtvaardigde bezwaren te maken tegen bepaalde overbrengingen van afvalstoffen naar andere lidstaten met het oog op hun hoofdgebruik aldaar als brandstof, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 7, leden 2 en 4, van verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap (PB L 30, blz. 1), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: M. Wathelet, kamerpresident, C. W. A. Timmermans (rapporteur), D. A. O. Edward, P. Jann en S. von Bahr, rechters; advocaat-generaal: F. G. Jacobs; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 13 februari 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door ongerechtvaardigde bezwaren te maken tegen bepaalde overbrengingen van afvalstoffen naar andere lidstaten met

het oog op hun hoofdgebruik aldaar als brandstof, is de Bondsrepubliek Duitsland de verplichtingen niet nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 7, leden 2 en 4, van verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap.

- 2) De Bondsrepubliek Duitsland wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 259 van 9.9.2000.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 6 februari 2003

in zaak C-245/00 (verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden om een prejudiciële beslissing): Stichting ter Exploitatie van Naburige Rechten (SENA) tegen Nederlandse Omroep Stichting (NOS) ⁽¹⁾

(„Richtlijn 92/100/EEG — Verhuurrecht, uitleenrecht en bepaalde naburige rechten op gebied van intellectuele eigendom — Artikel 8, lid 2 — Uitzending en mededeling aan publiek — Billijke vergoeding”)

(2003/C 83/02)

(Procestaal: Nederlands)

In zaak C-245/00, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van de Hoge Raad der Nederlanden,

in het aldaar aanhangige geding tussen Stichting ter Exploitatie van Naburige Rechten (SENA) en Nederlandse Omroep Stichting (NOS), om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 8, lid 2, van richtlijn 92/100/EEG van de Raad van 19 november 1992 betreffende het verhuurrecht, het uitleenrecht en bepaalde naburige rechten op het gebied van intellectuele eigendom (PB L 346, blz. 61), heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: J.-P. Puissochet (rapporteur), kamerpresident, C. Gulmann, V. Skouris, F. Macken en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: A. Tizzano; griffier: M.-F. Contet, hoofdadministrateur, op 6 februari 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Het begrip billijke vergoeding in artikel 8, lid 2, van richtlijn 92/100/EEG van de Raad van 19 november 1992 betreffende het verhuurrecht, het uitleenrecht en bepaalde naburige rechten op het gebied van intellectuele eigendom, moet in alle lidstaten uniform worden uitgelegd en in die zin worden toegepast dat elke lidstaat op zijn grondgebied de meest relevante criteria vaststelt om er binnen de door het gemeenschapsrecht en met name door deze richtlijn gestelde grenzen voor te zorgen dat dit communautaire begrip wordt geëerbiedigd.
- 2) Artikel 8, lid 2, van richtlijn 92/100 verzet zich niet tegen een model voor de berekening van de billijke vergoeding van uitvoerende kunstenaars of producenten dat variabele en vaste factoren bevat, zoals het aantal uren dat fonogrammen worden uitgezonden, de kijk- en luisterdichtheden van de door de omroeporganisatie vertegenwoordigde radio- en televisieomroepen, de bij overeenkomst vastgestelde tarieven op het gebied van de rechten voor uitvoering en uitzending van door het auteursrecht beschermde muziekwerken, de tarieven die de publieke omroepen in de buurlanden van de betrokken lidstaat toepassen en de door de commerciële omroepen betaalde bedragen, voorzover met dit model een juist evenwicht kan worden bereikt tussen het belang van uitvoerende kunstenaars en producenten om een vergoeding voor de uitzending van een bepaald fonogram te ontvangen en het belang van derden om dit fonogram onder redelijke voorwaarden te kunnen uitzenden en het model niet in strijd is met enig beginsel van het gemeenschapsrecht.

(¹) PB C 247 van 26.8.2000.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 13 februari 2003

in zaak C-458/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg (¹)

(„Niet-nakoming — Artikel 7, leden 2 en 4, van verordening (EEG) nr. 259/93 — Kwalificatie van doel van overbrenging van afvalstoffen (nuttige toepassing of verwijdering) — Verbrande afvalstoffen — Punt R 1 van bijlage II B bij richtlijn 75/442/EEG — Begrip hoofdgebruik als brandstof of andere wijze van energieopwekking”)

(2003/C 83/03)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-458/00, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: H. Støvlbaek en J. Adda) tegen Groothertogdom Luxemburg (gemachtigde: J. Faltz), ondersteund door Republiek Oostenrijk (gemachtigde: C. Pesendorfer), betreffen de een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat het Groothertogdom Luxemburg de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens de artikelen 2, 6 en 7 van verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap (PB L 30, blz. 1), en krachtens artikel 1, sub f, juncto punt R 1 van bijlage II B van richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen (PB L 194, blz. 39), zoals gewijzigd bij beschikking 96/350/EG van de Commissie van 24 mei 1996 (PB L 135, blz. 32), door ongerechtvaardigde bezwaren te maken tegen bepaalde overbrengingen van afvalstoffen naar een andere lidstaat met het oog op hun hoofdgebruik aldaar als brandstof, zulks in strijd met het bepaalde in artikel 7, leden 2 en 4, van voornoemde verordening en artikel 1, sub f, juncto punt R 1 van bijlage II B van voornoemde richtlijn, heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: M. Wathelet, kamerpresident, C. W. A. Timmermans (rapporteur), D. A. O. Edward, P. Jann en S. von Bahr, rechters; advocaat-generaal: F. G. Jacobs; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 13 februari 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verwerpt het beroep.
- 2) Verwijst de Commissie van de Europese Gemeenschappen in de kosten.
- 3) Verstaat dat de Republiek Oostenrijk haar eigen kosten zal dragen.

(¹) PB C 45 van 10.2.2001.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 13 februari 2003

in zaak C-75/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg ⁽¹⁾

(„Niet-nakoming — Richtlijn 92/43/EEG — Instandhouding van natuurlijke habitats — Wilde flora en fauna”)

(2003/C 83/04)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-75/01, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: R. B. Wainwright en J. Adda) tegen Groothertogdom Luxemburg (gemachtigde: J. Faltz), betreffende een verzoek om vast te stellen dat het Groothertogdom Luxemburg, door niet alle maatregelen te treffen die nodig zijn voor een volledige en juiste uitvoering van de artikelen 1, 4, lid 5, 5, lid 4, 6, 7, 12, leden 1, sub b en c, 2 en 4, 13, leden 1, sub b, en 2, 14, 15, 16, lid 1, 22, sub b en c, en 23, lid 2, van richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (PB L 206, blz. 7), juncto de bijlagen I, II, IV, V en VI hierbij, de krachtens deze richtlijn alsmede krachtens artikel 249, derde alinea, EG op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: J.-P. Puissochet, kamerpresident, C. Gulmann (rapporteur), V. Skouris, F. Macken en N. Colneric, rechters; advocaat-generaal: A. Tizzano; griffier: R. Grass, op 13 februari 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door niet alle maatregelen te treffen die nodig zijn voor een volledige en juiste uitvoering van de artikelen 1, 4, lid 5, 5, lid 4, 6, 7, 12, leden 1, sub b en c, 2 en 4, 13, lid 1, sub b, 14, 15, 16, lid 1, 22, sub b, en 23, lid 2, van richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna juncto de bijlagen I, II, IV, V en VI hierbij, is het Groothertogdom Luxemburg de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.
- 2) Het Groothertogdom Luxemburg wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 118 van 21.4.2001.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 6 februari 2003

in zaak C-92/01 (verzoek van het Monomeles Dioikitiko Protodikeio Irakleiou om een prejudiciële beslissing): Georgios Stylianakis tegen Elliniko Dimosio ⁽¹⁾

(„Artikel 8 A EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 18 EG) — Europees burgerschap — Artikel 59 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 49 EG) — Vrij verrichten van diensten — Communautair luchtvervoer — Luchthavenbelasting — Discriminatie — Verordening (EEG) nr. 2408/92”)

(2003/C 83/05)

(Procestaal: Grieks)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-92/01, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Monomeles Dioikitiko Protodikeio Irakleiou (Griekenland), in het aldaar aanhangig geding tussen Georgios Stylianakis en Elliniko Dimosio, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 8 A en 59 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikelen 18 EG en 49 EG) alsmede artikel 3, lid 1, van verordening (EEG) nr. 2408/92 van de Raad van 23 juli 1992 betreffende de toegang van communautaire luchtvaartmaatschappijen tot intracommunautaire luchtroutes (PB L 240, blz. 8), heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: J. P. Puissochet (rapporteur), kamerpresident, R. Schintgen, V. Skouris, F. Macken en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: S. Alber; griffier: R. Grass, op 6 februari 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Artikel 3, lid 1, van verordening (EEG) nr. 2408/92 van de Raad van 23 juli 1992 betreffende de toegang van communautaire luchtvaartmaatschappijen tot intracommunautaire luchtroutes, verzet zich tegen een maatregel van een lidstaat zoals in het hoofdgeding aan de orde, die voor nagenoeg alle vluchten naar andere lidstaten een luchthavenbelasting oplegt welke hoger is dan die voor vluchten binnen die lidstaat, tenzij wordt aangetoond dat die belasting de tegenprestatie vormt voor luchthavendiensten die noodzakelijk zijn voor de afhandeling van passagiers en dat de kosten van die diensten indien zij worden verstrekt aan passagiers die andere lidstaten als bestemming hebben, de kosten van de diensten die noodzakelijk zijn voor de afhandeling van passagiers van binnenlandse vluchten, in dezelfde verhouding overschrijden.

⁽¹⁾ PB C 150 van 19.5.2001.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 13 februari 2003

in zaak C-131/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek ⁽¹⁾

(„Niet-nakoming — Artikel 49 EG — Vrij verrichten van diensten — Octrooigemachtigden — Verplichte inschrijving op lijst van octrooigemachtigden van lidstaat van ontvangst — Verplichting om verblijfplaats of beroepswoonplaats te hebben in lidstaat van ontvangst”)

(2003/C 83/06)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-131/01, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: B. Mongin en R. Amorosi) tegen Italiaanse Republiek (gemachtigde: U. Leanza, bijgestaan door O. Fiumara), betreffende een verzoek om vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door een regeling te handhaven volgens welke in andere lidstaten gevestigde octrooigemachtigden moeten zijn ingeschreven op de Italiaanse lijst van octrooigemachtigden en in Italië een verblijfplaats of beroepswoonplaats moeten hebben om diensten te kunnen verrichten bij het Italiaanse octrooibureau, niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op haar rusten krachtens de artikelen 49 EG tot en met 55 EG, betreffende het vrij verrichten van diensten, heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: J.-P. Puissochet, kamerpresident, R. Schintgen, C. Gulmann, F. Macken en J. N. Cunha Rodrigues (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: R. Grass, op 13 februari 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door een regeling te handhaven volgens welke in andere lidstaten gevestigde octrooigemachtigden moeten zijn ingeschreven op de Italiaanse lijst van octrooigemachtigden en in Italië een verblijfplaats of beroepswoonplaats moeten hebben om diensten te kunnen verrichten bij het Italiaanse octrooibureau, heeft de Italiaanse Republiek niet voldaan aan de verplichtingen die op haar rusten krachtens de artikelen 49 EG tot en met 55 EG.
- 2) De Italiaanse Republiek wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 150 van 19.5.2001.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 6 februari 2003

in zaak C-185/01 (verzoek van het Bundesfinanzhof om een prejudiciële beslissing): Auto Lease Holland BV tegen Bundesamt für Finanzen ⁽¹⁾

(„Zesde BTW-richtlijn — Plaats van belastbare handelingen — Teruggaaf van in andere lidstaat betaalde BTW — Geleaste motorvoertuigen — Overeenkomst over brandstofadministratie — Persoon aan wie brandstof is geleverd”)

(2003/C 83/07)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-185/01, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Bundesfinanzhof (Duitsland), in het aldaar aanhangige geding tussen Auto Lease Holland BV en Bundesamt für Finanzen, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145, blz. 1), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: M. Wathelet, kamerpresident, C. W. A. Timmermans, P. Jann, S. von Bahr en A. Rosas (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: R. Grass, op 6 februari 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Artikel 5, lid 1, van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag, moet aldus worden uitgelegd, dat geen brandstoflevering door de lessor aan de lessee plaatsvindt wanneer de lessee zijn geleaste auto aan de pomp voltankt, al gebeurt dit namens en voor rekening van de lessor.

⁽¹⁾ PB C 200 van 14.7.2001.

ARREST VAN HET HOF**van 11 februari 2003**

in de gevoegde zaken C-187/01 en C-385/01 (verzoek van het Oberlandesgericht Köln en de Rechtbank van eerste aanleg te Veurne om een prejudiciële beslissing): Hüseyin Gözütok (C-187/01) en Klaus Brügge (C-385/01) ⁽¹⁾

(„Overeenkomst ter uitvoering van het Schengen-akkoord — Beginsel ne bis in idem — Toepassingsgebied — Besluiten waarmee openbaar ministerie strafvervolgning zonder rechterlijke tussenkomst definitief beëindigt nadat verdachte aan bepaalde voorwaarden heeft voldaan”)

(2003/C 83/08)

(Procestaten: Duits en Nederlands)

In de gevoegde zaken C-187/01 en C-385/01, betreffende verzoeken aan het Hof krachtens artikel 35 EU van respectievelijk het Oberlandesgericht Köln (Duitsland) en de Rechtbank van eerste aanleg te Veurne (België), in de aldaar dienende strafzaken tegen Hüseyin Gözütok (C-187/01) en Klaus Brügge (C-385/01), om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 54 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (PB 2000, L 239, blz. 19), ondertekend te Schengen (Luxemburg) op 19 juni 1990, heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen (rapporteur) en C. W. A. Timmermans, kamerpresidenten, C. Gulmann, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 11 februari 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Het beginsel *ne bis in idem*, verankerd in artikel 54 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990, is mede toepasselijk op procedures tot beëindiging van strafvervolgning zoals die aan de orde in de hoofdzaken, waarbij het openbaar ministerie van een lidstaat zonder rechterlijke tussenkomst een einde maakt aan een in die lidstaat ingeleide strafprocedure,

nadat de verdachte heeft voldaan aan bepaalde voorwaarden en met name een door het openbaar ministerie vastgestelde geldsom heeft betaald.

⁽¹⁾ PB C 212 van 28.7.2001, PB C 348 van 8.12.2001.

ARREST VAN HET HOF**(Tweede kamer)****van 13 februari 2003**

in zaak C-85/02: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek ⁽¹⁾

(„Niet-nakoming — Niet-omzetting van richtlijn 91/439/EEG”)

(2003/C 83/09)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-85/02, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: M. Wolfcarius) tegen Franse Republiek (gemachtigden: G. de Bergues en S. Pailler), betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat de Franse Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn ter omzetting van punt 12 van bijlage II bij richtlijn 91/439/EEG van de Raad van 29 juli 1991 betreffende het rijbewijs (PB L 237, blz. 1), of althans door die bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens die richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Tweede kamer), samengesteld als volgt: R. Schintgen (rapporteur), kamerpresident, V. Skouris en N. Colneric, rechters; advocaat-generaal: F. G. Jacobs; griffier: R. Grass, op 13 februari 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn ter omzetting van punt 12 van bijlage II bij richtlijn 91/439/EEG van de Raad van 29 juli 1991 betreffende het rijbewijs, is de Franse Republiek de krachtens die richtlijn op haar rustende verplichtingen niet nagekomen.
- 2) De Franse Republiek wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 97 van 20.4.2002.

Verzoek van het Højesteret van 22 januari 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen I/S Fini H en Skatteministeriet**(Zaak C-32/03)**

(2003/C 83/10)

Het Højesteret heeft bij beschikking van 22 januari 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 28 januari 2003, in het geding tussen I/S Fini H en Skatteministeriet, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

Vraag 1

Kan een persoon worden geacht een zelfstandige beroepsactiviteit in de zin van artikel 4, leden 1 tot en met 3, van de Zesde BTW-richtlijn⁽¹⁾ uit te oefenen in een situatie waarin de betrokkene, na aanvankelijk een huurovereenkomst in het kader van een zelfstandige beroepsactiviteit te hebben gesloten, deze activiteit heeft beëindigd, maar de huur op grond van een beding volgens hetwelk zij niet kan worden opgezegd, een bepaalde periode in stand blijft, en waarin na beëindiging van de activiteit de huur niet meer is gebruikt om daarmee belastbare handelingen ter duurzame verkrijging van opbrengsten te verrichten?

Vraag 2

Is het voor het antwoord op de eerste vraag van belang, of de betrokkene in het resterende deel van de periode waarin de huur niet kan worden opgezegd, actief probeert om met behulp van de in het kader van de beroepsactiviteit aangegane huur belastbare activiteiten ter duurzame verkrijging van opbrengsten te verrichten of om de huur over te dragen, en is het van belang hoelang de periode waarin de huur niet kan worden opgezegd of het resterende deel daarvan duurt?

⁽¹⁾ 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145, blz. 1 en rectificatie PB L 149, blz. 26).

Beroep, op 28 januari 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Verenigd Koninkrijk van Groot Brittannië en Noord-Ierland**(Zaak C-33/03)**

(2003/C 83/11)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 28 januari 2003 beroep ingesteld tegen het Verenigd Koninkrijk van Groot Brittannië en Noord-Ierland door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door R. Lyals als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat het Verenigd Koninkrijk, door in strijd met de artikelen 17 en 18 van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag⁽¹⁾, belastingplichtigen toe te staan, BTW af te trekken over bepaalde leveringen van motorbrandstof aan niet-belastingplichtigen, de krachtens het EG-Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
2. het Verenigd Koninkrijk te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Op grond van de VAT (Input Tax) (Person Supplied) Order 1991 (Wet van 1991 inzake BTW over leveringen aan natuurlijke personen) wordt belastingplichtigen toegestaan om de BTW over leveringen van motorbrandstof aan niet-belastingplichtigen af te trekken wanneer de belastingplichtige aan laatstgenoemde de brandstofkosten vergoedt. Hoewel de wet in algemene termen is gesteld, lijkt het recht op aftrek aan werkgevers te worden verleend voor de aankoop van motorbrandstof door hun werknemers.

Volgens de Commissie is deze wet in drie opzichten in strijd met de Zesde BTW-richtlijn en worden twee bepalingen geschonden. In de eerste plaats kent de wet in strijd met artikel 17, lid 2, sub a, een recht op aftrek toe voor leveringen aan een andere, niet-belastingplichtige persoon. In de tweede plaats bepaalt de wet niet dat de aftrek alleen mag worden toegekend voor goederen en diensten die voor belaste handelingen worden gebruikt en voldoet zij dus niet aan de desbetreffende voorwaarde in artikel 17, lid 2. Tot slot wordt de aftrek, in strijd met artikel 18, lid 1, sub a, toegestaan zonder factuur waarin de BTW wordt vermeld.

⁽¹⁾ PB L 145, 13 juni 1977, blz. 1.

Verzoek van de High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) van 23 december 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen The Queen op verzoek van Approved Prescription Services Limited en The Licensing Authority (vertegenwoordigd door The Medicines Control Agency), belanghebbende: Eli Lilly and Company Limited

(Zaak C-36/02)

(2003/C 83/12)

De High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) heeft bij beschikking van 23 december 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 3 februari 2003, in het geding tussen The Queen op verzoek van Approved Prescription Services Limited en The Licensing Authority (vertegenwoordigd door The Medicines Control Agency), belanghebbende: Eli Lilly and Company Limited, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Kan een aanvraag om een vergunning voor het in de handel brengen van geneesmiddel C op grond van artikel 10, lid 1, sub a-iii, van richtlijn 2001/83/EG⁽¹⁾ rechtsgeldig worden ingediend, wanneer met de aanvraag wordt getracht aan te tonen dat product C in wezen gelijkwaardig is aan een ander product, product B, en wanneer:

- 1) product B is gerelateerd aan een oorspronkelijk geneesmiddel, A, waarbij product B is toegelaten als een „line extension” van product A, maar een andere farmaceutische vorm heeft dan product A dan wel anderszins niet „in wezen gelijkwaardig” is aan product A in de zin van artikel 10, lid 1, sub a-iii; en
- 2) Product A al minstens gedurende de in artikel 10, lid 1, sub a-iii, bedoelde periode van zes/tien jaar in de Gemeenschap is toegelaten; en
- 3) Product B minder dan de in artikel 10, lid 1, sub a-iii, bedoelde periode van zes/tien jaar in de Gemeenschap is toegelaten.

⁽¹⁾ Richtlijn 2001/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik (PB L 311, van 28.11.2001, blz. 67).

Hogere voorziening, 4 februari 2003 ingesteld door Rica Foods (Free Zone) NV tegen het arrest, op 14 november 2002 gewezen door het Gerecht van eerste aanleg (Derde kamer), in de gevoegde zaken T-94/00, T-110/00 en T-159/00, tussen enerzijds Rica Foods (Free Zone) NV, Free Trade Foods NV en Suproco NV, ondersteund door het Koninkrijk der Nederlanden, en anderzijds de Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door het Koninkrijk Spanje en de Franse Republiek

(Zaak C-41/03 P)

(2003/C 83/13)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 4 februari 2003 hogere voorziening ingesteld door Rica Foods (Free Zone) NV, vertegenwoordigd door G. van der Wal, advocaat bij de Hoge Raad der Nederlanden, tegen het arrest op 14 november 2002 gewezen door het Gerecht van eerste aanleg (Derde kamer), in de gevoegde zaken T-94/00, T-110/00 en T-159/00, tussen enerzijds Rica Foods (Free Zone) NV, Free Trade Foods NV en Suproco NV, ondersteund door het Koninkrijk der Nederlanden, en anderzijds de Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door het Koninkrijk Spanje.

Appellante concludeert dat het den Hove behage:

- (1) appellante ontvankelijk te verklaren in haar verzoek om een hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van Eerste Aanleg van de Europese Gemeenschappen in de gevoegde zaken T-94/00, T-110/00 en T-159/00 dd. 14 november 2002;
- (2) het arrest van het Gerecht van Eerste Aanleg van de Europese Gemeenschappen in de gevoegde zaken T-94/00, T-110/00 en T-159/00 dd. 14 november 2002 te vernietigen en opnieuw rechtdoende overeenkomstig het verzoek van appellante zoals geformuleerd in het Inleidend verzoekschrift in eerste instantie d.d. 18 april 2000 alsnog:

— verordening 465/2000/EG⁽¹⁾ nietig te verklaren;

— te bepalen dat de Gemeenschap aansprakelijk is voor de schade door appellante geleden doordat sinds 1 maart 2000 de invoer van de in verordening 465/2000/EG bedoelde producten is verhinderd of beperkt als gevolg van verordening 465/2000/EG, alsmede te bepalen dat partijen zich nader zullen verstaan omtrent de omvang van de schade van appellante en dat, bij gebreke van overeenstemming hierover, de procedure zal worden voortgezet binnen een door het Hof van Justitie te bepalen termijn, ter bepaling van de omvang van de schade, althans

de Gemeenschap te veroordelen tot betaling van de voorlopige begrote en nog te begroten schade, meer subsidiair de Gemeenschap te veroordelen tot betaling van de door het Hof van Justitie in goede justitie te bepalen schadevergoeding, vermeerderd met een rente van 8 % per jaar vanaf de datum van het Inleidende verzoekschrift in eerste instantie tot de datum van algehele betaling;

- (3) verweerster te veroordelen in de kosten van beide instanties overeenkomstig art. 69 lid 2 Reglement van Procedure.

- Schending van de preferentiële status van de LGO: Het Gerecht heeft de relevante feiten zozeer onjuist vastgesteld, dat zijn afweging in de hier bedoelde rechts-overwegingen in het licht van de processtukken onbegrijpelijk is.

(¹) Verordening 465/2000/EG van de Commissie van 29 februari 2000 tot invoering van vrijwaringsmaatregelen ten aanzien van de invoer uit de landen en gebieden overzee, van producten van de sector suiker met oorsprongscumulatie EG/LGO (PB 2000, L 056, blz. 39).

(²) Besluit 91/482/EEG van de Raad van 25 juli 1991 betreffende de associatie van de landen en gebieden overzee met de Europese Economische Gemeenschap (PB 1991, L 263, blz. 1).

Middelen en voornaamste argumenten

- Schending van artikel 109, lid 1, LGO-Besluit (²): Het Gerecht miskent dat art. 109 lid 1 LGO-Besluit een uitzondering vormt op het verbod art. 101 LGO-Besluit op invoerrechten en maatregelen van gelijke werking. Zoals iedere uitzondering die een afwijking is van de hoofdregel, en in dit geval de doelstelling van de elkaar opvolgende LGO-Besluiten, dient deze uitzondering beperkt te worden uitgelegd en toegepast. Met een dergelijke beperkte toepassingsmogelijkheid van art. 109 lid 1 LGO-Besluit voor uitzonderlijke gevallen (art. 109 lid 1 LGO-Besluit als noodrem) is niet verenigbaar de „ruime beoordelingsbevoegdheid” van de Commissie en de beperkte toetsing door de Gemeenschapsrechter waarvan het Gerecht uitgaat.

- Motiveringsklacht: Het is door het Gerecht rehtens onjuist en bovendien in het licht van de gedingstukken onbegrijpelijk dan wel niet of onvoldoende gemotiveerd, dat (i) iedere bijkomende invoer van suiker met LGO-oorsprong op basis van EG/LGO-oorsprongscumulatie leidt tot een vergroting van het suikeroverschot op de gemeenschappelijke markt, en dat (ii) „extra invoer” als bedoeld onder (i) bijkomende lasten voor de gemeenschapsbegroting meebrengt.

- Schending van artikel 109 lid 1 LGO-Besluit: Het Gerecht heeft het begrip „moeilijkheden” en het begrip „verslechtering” een rehtens onjuiste inhoud gegeven en beide begrippen derhalve rehtens onjuist toegepast. Appellante verwijst naar het Inleidend verzoekschrift in eerste instantie.

- Schending van artikel 109 lid 2 LGO-Besluit: Er is geen kwantitatieve correlatie tussen het quotum in Verordening 465/2000 en „moeilijkheden” en/of „verslechtering”. Gelet op de historische hoeveelheid is de maatregel ook volstrekt arbitrair en onredelijk.

Verzoek van het Tribunale di Catania, Eerste Civile Kamer, van 19 januari 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Questura di Catania en Oxana Dem'Yanenko

(Zaak C-45/03)

(2003/C 83/14)

Het Tribunale di Catania, Eerste Civile Kamer, heeft bij beschikking van 19 januari 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 7 februari 2003, in het geding tussen Questura di Catania en Oxana Dem'Yanenko het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moeten de hiervóór weergegeven gemeenschapsrechtelijke bepalingen — de artikelen 7, 8 en 9 van richtlijn 64/221/EEG (¹) van de Raad van 25 februari 1964 en de artikelen 2, 5, 6, 13 en 14 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 — en de algemene en fundamentele beginselen van het gemeenschapsrecht aldus worden uitgelegd, dat elke vreemdeling die door een lidstaat van de Europese Gemeenschap wordt uitgezet, er recht op heeft dat het besluit tot uitzetting voorafgaand aan de tenuitvoerlegging ter beoordeling wordt voorgelegd aan een onpartijdige autoriteit, die niet dezelfde is als de autoriteit die het besluit heeft genomen?
2. Moeten de hiervóór weergegeven gemeenschapsrechtelijke bepalingen — de artikelen 7, 8 en 9 van richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964 en de artikelen 2, 5, 6, 13 en 14 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 — en de algemene en fundamentele beginselen van het gemeenschapsrecht aldus worden uitgelegd, dat het ontoelaatbaar en onwettig is dat de politie van een lidstaat

van de Europese Gemeenschap, zonder voorafgaande toetsing door een andere autoriteit, iemand van wie zij eenzijdig van oordeel is dat deze geen recht heeft om op het grondgebied van de lidstaat te verblijven, met behulp van de sterke arm aanhoudt en uitzet in een dusdanig tempo en onder zodanige voorwaarden dat daardoor haar optreden wordt onttrokken aan concrete en effectieve toetsing door een derde, onpartijdige autoriteit, voorafgaand aan, tijdens, dan wel na de tenuitvoerlegging?

3. Moeten de hiervóór weergegeven gemeenschapsrechtelijke bepalingen — de artikelen 7, 8 en 9 van richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964 en de artikelen 2, 5, 6, 13 en 14 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 — en de algemene en fundamentele beginselen van het gemeenschapsrecht aldus worden uitgelegd, dat het onlogisch en onwettig is dat een lidstaat van de Europese Gemeenschap een stelsel van rechterlijke toetsing in het leven roept voor besluiten tot uitzetting van vreemdelingen en de tenuitvoerlegging daarvan in de praktijk door de politie, dat aldus is ingericht dat deze toetsing in wezen volstrekt geen invloed heeft op die besluiten en de uitvoeringspraktijk van de politie, en dus niets anders is dan een formele schijn van rechtsbescherming, zonder enige concrete relevantie of praktisch nut?
4. Moeten de hiervóór weergegeven gemeenschapsrechtelijke bepalingen — de artikelen 7, 8 en 9 van richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964 en de artikelen 2, 5, 6, 13 en 14 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 — en de algemene en fundamentele beginselen van het gemeenschapsrecht aldus worden uitgelegd, dat het onwettig is dat een lidstaat van de Europese Gemeenschap de besluiten tot uitzetting van vreemdelingen en de tenuitvoerlegging daarvan aldus regelt dat deze personen de uitoefening van hun eventuele recht van asiel en verblijf op humanitaire gronden in concreto wordt belet?
5. Moeten de hiervóór weergegeven gemeenschapsrechtelijke bepalingen — de artikelen 7, 8 en 9 van richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964 en de artikelen 2, 5, 6, 13 en 14 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 — en de algemene en fundamentele beginselen van het gemeenschapsrecht aldus worden uitgelegd, dat het onwettig is wegens onevenredige en onrechtvaardige aantasting en beperking van het aan eenieder in de Europese Gemeenschap toekomende recht op persoonlijke vrijheid, dat een lidstaat van de Europese Gemeenschap bepaalt dat besluiten tot uitzetting van vreemdelingen in het bezit van een geldig paspoort, onder dwang en met behulp van de sterke arm onmiddellijk (dat wil zeggen binnen enkele minuten) na de kennisgeving van het besluit aan de vreemdeling ten uitvoer worden gelegd, terwijl er geen concrete en specifieke eisen van openbare orde en veiligheid zijn die dit gebruik van fysieke dwang rechtvaardigen?

6. Moeten de hiervóór weergegeven gemeenschapsrechtelijke bepalingen — de artikelen 7, 8 en 9 van richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964 en de artikelen 2, 5, 6, 13 en 14 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 — en de algemene en fundamentele beginselen van het gemeenschapsrecht aldus worden uitgelegd, dat daarmee in strijd is artikel 13, leden 3, 4 en 5 bis, van decreto legge nr. 286 van de Italiaanse staat van 25 juli 1998, in de thans geldende versie?

(¹) Richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964 voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid (PB P 56 van 4.04.1964 blz. 850).

Hogere voorziening, op 7 februari 2003 ingesteld door M. Cwik tegen het arrest, op 26 februari 2002 in zaak T-103/01 tussen M. Cwik en de Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer)

(Zaak C-47/03 P)

(2003/C 83/15)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 7 februari 2003 verzocht om hogere voorziening door M. Cwik, vertegenwoordigd door N. Lhoëst, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen het arrest, op 26 november 2002 in zaak T-103/01 tussen M. Cwik en de Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer).

Rekwirant concludeert dat het den Hove behage:

1. de hogere voorziening ontvankelijk en gegrond te verklaren;
2. bijgevolg:
 - a) het gewezen arrest te vernietigen,
 - b) de zaak terug te verwijzen naar het Gerecht van eerste aanleg om in de eerste plaats te beslissen over het verzoek tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 13 juni 2000 waarbij verzoeker van de eenheid „Economische informatie, publicaties en documentatie”, thans na de herstructurering de eenheid „Informatie: EURO, EMU” (CFIN-04, directeur M. Blackie), is overgeplaatst naar de eenheid „Algemene coördinatie, personeel en administratie” (ECFIN-01, directeur M. Verhaeven), en in de tweede plaats over de vordering tot schadevergoeding,

- c) verweerster te verwijzen in alle kosten in beide instanties.

Middelen en voornaamste argumenten

Schending van het gemeenschapsrecht, en meer in het bijzonder schending van artikel 33 van 's Hofs Statuut-EG op grond waarvan arresten met redenen omkleed dienen te zijn, wat met name inhoudt dat de aangevoerde redenen wettelijk ontvankelijk is, dat wil zeggen voldoende, coherent, relevant, rehtens of feitelijk niet gebrekkig en niet tegenstrijdig:

- het Gerecht heeft niet alle aanwijzingen in aanmerking genomen die door rekwerant zijn aangevoerd om aan te tonen welk moreel onrecht hem is aangedaan, en heeft deze ook niet in hun totaliteit beoordeeld,
- het Gerecht heeft niet verwezen naar nieuwe feiten die bestaan in een nieuwe herstructurering van de diensten waarbij rekwerant als enige niet meer binnen zijn oude eenheid is geplaatst,
- het Gerecht heeft zonder enige verklaring geweigerd om recente documenten, die na de beëindiging van de schriftelijke procedure zijn verschenen en die de standpunten van de Commissie weerleggen, in het dossier op te nemen.

Verzoek van het Tribunale Ordinario di Torino — Sezione GIP — van 29 januari 2003 om een prejudiciële beslissing in de aldaar dienende strafzaak tegen G. Momblano

(Zaak C-52/03)

(2003/C 83/16)

Het Tribunale Ordinario di Torino — Sezione GIP — heeft bij beschikking van 29 januari 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 10 februari 2003, in de aldaar dienende strafzaak tegen G. Momblano, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet artikel 6 van richtlijn 68/151/EEG⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat het de lidstaten verplicht om in passende sancties te voorzien, niet alleen voor het niet openbaar maken van de balans en de winst- en verliesrekening van handelsvennootschappen, maar ook voor de niet-waarheidsgetrouwe openbaarmaking daarvan, van andere vennootschappelijke mededelingen bestemd voor de ven-

noten of voor het publiek, of van enige economische, patrimoniale of financiële informatie die de vennootschap moet verstrekken over zichzelf of over de groep waartoe zij behoort?

2. Moeten de Eerste (68/151/EEG) en de Vierde (78/660/EEG)⁽²⁾ richtlijn en, in het bijzonder, de gecombineerde bepalingen van artikel 44, lid 2, sub g, EG, artikelen 2, lid 1, sub f, en 6 van de Eerste richtlijn (68/151/EEG) alsmede artikel 2, leden 2, 3 en 4, van de Vierde richtlijn (78/660/EEG), zoals aangevuld bij richtlijnen 83/349/EEG en 90/605/EEG, gelet op de verplichting van de lidstaten om in „passende sancties” te voorzien voor de in de Eerste en de Vierde richtlijn bedoelde schendingen, aldus worden uitgelegd (of niet) dat zij zich verzetten tegen een wettelijke regeling van een lidstaat die de strafbaarheid uitsluit van de niet-nakoming van de verplichtingen van openbaarheid en getrouwe weergave van informatie over de vennootschap en voorziet in een strafstelsel dat in concreto niet voldoet aan de criteria van doeltreffendheid, evenredigheid en afschrikwekkendheid van de sancties die een dergelijke bescherming moeten garanderen?
3. Moeten de genoemde richtlijnen en, in het bijzonder, de bepalingen van artikel 44, lid 2, sub g, EG, de artikelen 2, lid 1, sub f, en 6 van de Eerste richtlijn (68/151/EEG) alsmede artikel 2, leden 2, 3 en 4, van de Vierde richtlijn (78/660/EEG), zoals aangevuld bij richtlijnen 83/349/EEG en 90/605/EEG, aldus worden uitgelegd (of niet) dat zij zich verzetten tegen de wettelijke regeling van een lidstaat die bij niet-nakoming van de op de vennootschappen rustende verplichtingen van openbaarheid en getrouwe informatie, opgelegd om „de belangen van zowel de vennoten als derden” te beschermen, voorziet in een strafstelsel dat alleen aan vennoten en schuldeisers een vorderingsrecht toekent, zodat een veralgemeende en doeltreffende bescherming van derden onmogelijk wordt gemaakt?
4. Moeten de genoemde richtlijnen en, in het bijzonder de bepalingen van artikel 44, lid 2, sub g, EG, de artikelen 2, lid 1, sub f, en 6 van de Eerste richtlijn (68/151/EEG) alsmede artikel 2, leden 2, 3 en 4, van de Vierde richtlijn (78/660/EEG), zoals aangevuld bij richtlijnen 83/349/EEG en 90/605/EEG, aldus worden uitgelegd (of niet) dat zij zich verzetten tegen de wettelijke regeling van een lidstaat die bij niet-nakoming van de op de vennootschappen rustende verplichtingen van openbaarheid en getrouwe informatie, opgelegd om „de belangen van zowel de vennoten als derden” te beschermen, voorziet in een mechanisme van strafvervolgning en een bijzonder gedifferentieerd strafstelsel dat strafvervolgning op basis van een klacht en zwaardere en doeltreffender sancties voorbehoudt aan gevallen waarin de vennoten en schuldeisers vermogensschade hebben geleden?

⁽¹⁾ PB L 65 van 14.3.1968, blz. 8.

⁽²⁾ PB L 222, van 14.8.1978, blz. 11.

Beroep, op 11 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje

(Zaak C-55/03)

(2003/C 83/17)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 11 februari 2003 beroep ingesteld tegen Koninkrijk Spanje door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Patakia, juridisch adviseur, en M. Valverde López, hulpfunctionaris van haar juridische dienst, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje de krachtens het EG-Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen door de richtlijnen van de Raad 89/48/EEG⁽¹⁾ van 21 december 1998 en 92/51/EEG⁽²⁾ van 18 juni 1998 niet te hebben omgezet met betrekking tot het beroep van verkeersleider in de civiele luchtvaart;
- verweerder te veroordelen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De richtlijnen 89/48/EEG en 92/51/EEG van de Raad zijn niet van toepassing op titels waarmee academische opleidingen worden afgesloten, maar op titels waarmee beroepsopleidingen worden afgesloten, en in het bijzonder titels ter afsluiting van opleidingen waarin de houder van de titel een volledige kwalificatie krijgt om een bepaald beroep uit te oefenen. Bijgevolg moet niet de titel die toegang verleent tot de opleiding van luchtverkeersleider overeenkomstig de genoemde richtlijnen worden erkend, maar wel de uiteindelijke titel die toegang verleent tot het beroep van verkeersleider in de burgerluchtvaart. Gelet op de bepalingen van Real Decreto 3/1998 meent de Commissie dat dit beroep in Spanje een gereguleerd beroep is in de zin van artikel 1, sub d, van richtlijn 89/48/EG en de vaste rechtspraak van het Hof.

De lidstaten zijn verplicht de richtlijnen in hun nationale rechtsorde om te zetten. Het bestaan van een door Eurocontrol goedgekeurde norm ontslaat Spanje niet van die verplichting.

(1) betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten, PB L 19 van 24.01.1989, blz. 16.
(2) betreffende een tweede algemeen stelsel van erkenning van beroepsopleidingen, ter aanvulling van richtlijn 89/48/EEG, PB L 209 van 24.07.1992, blz. 25.

Beroep, op 12 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg

(Zaak C-56/03)

(2003/C 83/18)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 12 februari 2003 beroep ingesteld tegen Groothertogdom Luxemburg door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door K. Banks als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het het Hof behage:

- vast te stellen dat het Groothertogdom Luxemburg, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen te treffen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 98/71/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 1998 inzake de rechtsbescherming van modellen⁽¹⁾, of althans de Commissie niet van deze maatregelen in kennis te stellen, de krachtens artikel 19 van die richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- het Groothertogdom Luxemburg te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De uiterste datum voor omzetting van de richtlijn is op 28 oktober 2001 verstreken.

(1) PB L 289, blz. 28.

Beroep, op 12 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-57/03)

(2003/C 83/19)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 12 februari 2003 beroep tegen Italiaanse Republiek ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door A. Aresu als gemachtigde.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- a) vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door niet die maatregelen te nemen welke nodig zijn ter uitvoering van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 9 maart 2000 in zaak C-386/98 ⁽¹⁾, de krachtens artikel 228, lid 1, EG op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- b) vast te stellen dat de Italiaanse Republiek een dwangsom van 238 950 euro per dag dient te betalen vanaf de datum van mededeling van het arrest in de onderhavige zaak tot op de datum van uitvoering van dat arrest;
- c) de Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Artikel 228, lid 1, EG bepaalt dat indien het Hof vaststelt dat een lidstaat een der krachtens dit verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, deze staat gehouden is die maatregelen te nemen welke nodig zijn ter uitvoering van het arrest van het Hof.

Ofschoon de Italiaanse regeling herhaaldelijk heeft verzekerd dat richtlijn 93/104 ⁽²⁾ weldra in nationaal recht zal worden omgezet, dient te worden vastgesteld dat Italië de nationale maatregelen ter uitvoering van die richtlijn nog steeds niet aan de Commissie heeft meegedeeld. Volgens artikel 18, lid 1, sub a en c, van richtlijn 93/104 dienden die maatregelen uiterlijk op 23 november 1996 te worden meegedeeld.

Derhalve dient de Commissie vast te stellen dat de Italiaanse Republiek de maatregelen die nodig zijn ter uitvoering van het arrest van het Hof van 9 maart 2000 in zaak C-386/98 nog niet heeft vastgesteld en daardoor de krachtens artikel 228 EG op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen.

De Commissie verzoekt het Hof krachtens artikel 228, lid 2, EG, vast te stellen dat de Italiaanse Republiek een dwangsom van 238 950 euro per dag vertraging bij de uitvoering van het arrest van het Hof in zaak C-386/98 verschuldigd is vanaf de dag waarop het Hof zijn arrest in de onderhavige zaak zal hebben gewezen.

⁽¹⁾ PB C 149, van 27 mei 2000, blz. 2.

⁽²⁾ PB L 307, van 13 december 1993, blz. 18.

Verzoek van de Raad van State van 4 februari 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Y.G. Encheva en de Staatssecretaris van Justitie

(Zaak C-58/03)

(2003/C 83/20)

De Raad van State heeft bij uitspraak van 4 februari 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 12 februari 2003, in het geding tussen Y.G. Encheva en de Staatssecretaris van Justitie, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Dient artikel 59, eerste lid, van de overeenkomst, waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschappen en hun Lid-Statens, enerzijds, en de Republiek Bulgarije, anderzijds, aldus te worden uitgelegd, dat die bepaling in de weg staat aan het afwijzen van een in Nederland ingediende aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier onder een beperking, verband houdende met het doel „arbeid als zelfstandige”, omdat de betrokken vreemdeling, die een onderdaan is van Bulgarije, niet in dat land of het land van bestendig verblijf een met het oog daarop af te geven machtiging tot voorlopig verblijf heeft aangevraagd en de beslissing daarop aldaar heeft afgewacht, alvorens naar Nederland te komen en derhalve niet heeft voldaan aan het vereiste, gesteld bij artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000?
2. Maakt het voor het beantwoorden van de onder 1 gestelde vraag verschil dat de vreemdeling, anders dan het geval was in het arrest van het Hof van Justitie van 27 september 2001 in zaak C-257/99, reeds bij vertrek uit Bulgarije naar Nederland het voornemen had in Nederland arbeid als zelfstandige te verrichten en heeft nagelaten in Bulgarije zodanige machtiging aan te vragen, hoewel de mogelijkheid daartoe bestond?

Verzoek van het Tribunale di Genova — Sezione Lavoro van 28 januari 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Mario Cigliola e.a. en F.S. S.p.A

(Zaak C-59/02)

(2003/C 83/21)

Het Tribunale di Genova — Sezione Lavoro heeft bij beschikking van 28 januari 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 13 februari 2003, in het geding tussen Mario Cigliola e.a. en F.S. S.p.A., het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

„Moet een nationale regeling (het niet in een wet omgezette decreto-legge nr. 324 van 10 september 1998 en artikel 43, lid 7, van wet nr. 448 van 23 december 1998), volgens welke een onderneming (Ferrovie dello Stato s.p.a.) de arbeidsverhoudingen met die werknemers die een langere diensttijd hebben dan de andere werknemers, mag opzeggen en die de algemene regeling, die voortzetting van de arbeidsverhouding toestaat, buiten toepassing verklaart, zodat daarmee een feitelijke situatie wordt gecreëerd, waarin de onderneming op arbeidskosten kan besparen (lagere salariskosten en socialezekerheidsbijdragen), waaruit voor de staat direct het nadelige gevolg zou voortvloeien dat hij wegens lagere premiebetalingen minder inkomsten krijgt en verplicht is aan de ontslagen werknemers pensioen te betalen, als een met de gemeenschappelijke markt onverenigbare steunmaatregel in de zin van artikel 87 EG worden aangemerkt?”

Beroep, op 14 februari 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Koninkrijk der Nederlanden

(Zaak C-63/03)

(2003/C 83/22)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 14 februari 2003 beroep ingesteld tegen het Koninkrijk der Nederlanden door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door W. Wils, als gemachtigde.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. Vast te stellen dat het Koninkrijk der Nederlanden, door niet de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen te treffen om te voldoen aan Richtlijn 98/71/EG⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 1998 betreffende de rechtsbescherming van modellen, of althans deze de Commissie niet mede te delen, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
2. het Koninkrijk der Nederlanden in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De omzettingstermijn is op 28 oktober 2001 verstreken.

⁽¹⁾ PB L 289, blz. 28.

Beroep, op 14 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België

(Zaak C-65/03)

(2003/C 83/23)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 14 februari 2003 beroep ingesteld tegen Koninkrijk België door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. Martin als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk België, door niet de maatregelen te treffen die noodzakelijk zijn om te waarborgen dat de houders van in andere lidstaten afgegeven diploma's middelbaar onderwijs onder dezelfde voorwaarden als houders van een CHMO (certificaat van hoger middelbaar onderwijs) toegang hebben tot het door de Communauté française de Belgique georganiseerde hoger onderwijs, niet heeft voldaan aan de krachtens de artikelen 12, 149 en 150 EG op hem rustende verplichtingen;
- het Koninkrijk België te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De betrokken Belgische autoriteiten verlangen van onderdanen van andere lidstaten die houder zijn van een diploma of titel waarmee in een andere lidstaat (met uitzondering van Luxemburg) gevolgd middelbaar onderwijs is afgerond en die in België toegang tot het hoger onderwijs wensen te krijgen, dat zij zich aanmelden en slagen voor een bekwaamheidsexamen, tenzij zij, als aanvullende voorwaarde, kunnen aantonen dat zij in hun land van herkomst zijn toegelaten tot de gewenste faculteit zonder toelatingsexamen of andere vorm van selectie. De Commissie beschouwt deze praktijk als discriminerend en in strijd met de in de conclusie genoemde verdragsartikelen.

Beroep, op 14 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-67/03)

(2003/C 83/24)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 14 februari 2003 beroep ingesteld tegen Italiaanse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door A. Aresu als gemachtigde.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2000/39/EG van de Commissie ⁽¹⁾ van 8 juni 2000 tot vaststelling van een eerste lijst van indicatieve grenswaarden voor beroepsmatige blootstelling ter uitvoering van richtlijn 98/24/EG van de Raad ⁽²⁾ betreffende de bescherming van de gezondheid en de veiligheid van werknemers tegen risico's van chemische agentia op het werk, of althans door deze maatregel niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens artikel 3, lid 1, van deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Italiaanse Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Ingevolge artikel 249 EG, volgens hetwelke de richtlijn wat het te bereiken resultaat betreft verbindend is voor de lidstaat, zijn de lidstaten verplicht de in de richtlijn gestelde termijnen voor de omzetting te eerbiedigen. Deze termijn is op 31 december 2001 verstreken, zonder dat de Italiaanse Republiek de noodzakelijke bepalingen heeft vastgesteld om aan de richtlijn te voldoen.

⁽¹⁾ PB L 142, van 16.06.2000, blz. 47.

⁽²⁾ PB L 131, van 5.05.1998, blz. 11.

Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden van 14 februari 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen de Staatssecretaris van Financiën en D. Lipjes

(Zaak C-68/03)

(2003/C 83/25)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft bij arrest van 14 februari 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 17 februari 2003, in het geding tussen de Staatssecretaris van Financiën en D. Lipjes, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Dient artikel 28ter, E, lid 3, van de Zesde richtlijn ⁽¹⁾ zo te worden uitgelegd, dat die bepaling slechts ziet op diensten van tussenpersonen waarbij de ontvanger van de dienst een belastingplichtige is in de zin van de richtlijn dan wel een niet-belastingplichtige rechtspersoon in de zin van artikel 28bis van de richtlijn?
2. Zo neen, dient artikel 28ter, E, lid 3, eerste volzin, van de Zesde richtlijn dan in die zin te worden verstaan dat deze bepaling ertoe strekt dat, indien wordt bemiddeld bij een aan- en verkoop van een lichamelijke zaak tussen twee particulieren, voor de plaats van de bemiddeling moet worden aangeknoopt bij de plaats van de transactie, als ware die transactie een door een belastingplichtige verrichte levering of dienst als bedoeld in artikel 8 van de Zesde richtlijn?

⁽¹⁾ Zesde Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB 1977, L 145, blz. 1), zoals gewijzigd.

Verzoek van de Corte d'Appello di Venezia van 6 november 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Caseificio Cooperativo di Cornedo Soc. Coop. a.r.l. en Ministerie van Financiën

(Zaak C-69/03)

(2003/C 83/26)

De Corte d'Appello di Venezia heeft bij beschikking van 6 november 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 17 februari 2003, in het geding tussen Caseificio Cooperativo di Cornedo Soc. Coop. a.r.l. en Ministerie van Financiën, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Zijn de verordeningen (EEG) nrs. 1079/77 ⁽¹⁾ en 1822/77 ⁽²⁾ waarbij de medeverantwoordelijkheidsheffing voor koemelk wordt ingevoerd, van toepassing op alle overdrachten van koemelk door de producent aan een derde, ongeacht de juridische vorm waarin deze overdracht plaatsvindt, of zijn zij alleen van toepassing op de overdrachten waarbij het subject aan wie wordt overgedragen, de eigendom van het product verkrijgt?

⁽¹⁾ PB L 131, van 26.05.1977, blz. 6.

⁽²⁾ PB L 203, van 9.8.1977, blz. 1.

Beroep, op 18 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België

(Zaak C-71/03)

(2003/C 83/27)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 18 februari 2003 beroep ingesteld tegen Koninkrijk België door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door W. Wils als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het het Hof behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk België, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 98/71/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 1998 inzake de rechtsbescherming van modellen ⁽¹⁾, of althans de Commissie niet van deze bepalingen in kennis te stellen, de krachtens die richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- het Koninkrijk België te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De uiterste datum voor omzetting van de richtlijn is op 28 oktober 2001 verstreken.

⁽¹⁾ PB L 289, blz. 28.

Verzoek van de Commissione Tributaria Provinciale di Massa Carrara, 2e afdeling, van 11 december 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Carbonati Apuani srl en Comune di Carrara

(Zaak C-72/03)

(2003/C 83/28)

De Commissione Tributaria Provinciale di Massa Carrara, 2e afdeling, heeft bij beschikking van 11 december 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 18 februari 2003, in het geding tussen Carbonati Apuani srl en Comune di Carrara, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Verzet het EG-Verdrag zich tegen een nationale wettelijke regeling die een belasting heft op de ontginning van marmer in een bepaalde gemeente en op de uitvoer van dit marmer uit die gemeente, maar die voorziet in vrijstellingen of verminderingen van die belasting voor marmer dat op het grondgebied van de gemeente van productie en in buurgemeenten wordt gebruikt?

Beroep, op 20 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Oostenrijk

(Zaak C-76/03)

(2003/C 83/29)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 20 februari 2003 beroep tegen Republiek Oostenrijk ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door C. Schmidt, lid van haar juridische dienst, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij L. Escobar Guerrero, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner C-254, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Republiek Oostenrijk, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn ter uitvoering van richtlijn 98/71/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 1998 inzake de rechtsbescherming van modellen ⁽¹⁾, of deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens die richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
2. de Republiek Oostenrijk te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor uitvoering is op 28 oktober 2001 verstreken.

(¹) PB L 289, van 28 oktober 1998, blz. 28.

Beroep, op 21 februari 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Koninkrijk der Nederlanden

(Zaak C-80/03)

(2003/C 83/30)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 21 februari 2003 beroep ingesteld tegen het Koninkrijk der Nederlanden door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door W. Wils, als gemachtigde.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- Vast te stellen dat het Koninkrijk der Nederlanden, door niet de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen te treffen om te voldoen aan Richtlijn 1999/93/EG (¹) van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen, of althans deze de Commissie niet mede te delen, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- het Koninkrijk der Nederlanden in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor de vaststelling van de maatregelen is op 19 juli 2001 verstreken.

(¹) PB L 13 van 19.01.2000, blz. 12.

Doorhaling van zaak C-173/00 (¹)

(2003/C 83/31)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 14 januari 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak C-173/00 (verzoek om een prejudiciële beslissing van het Consiglio di Stato): ANAS — Ente Nazionale per le Strade tegen Cooperativa

Muratori Cementisti Ravenna Soc. coop. arl (CMC), Icla Costruzioni Generali SpA, Impresa Toto SpA et Toto SpA.

(¹) PB C 192 van 8.7.2000.

Doorhaling van zaak C-337/00 (¹)

(2003/C 83/32)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 13 december 2002 de doorhaling in het register gelast van zaak C-337/00: Bondsrepubliek Duitsland tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen.

(¹) PB C 316 van 4.11.2000.

Doorhaling van zaak C-188/01 (¹)

(2003/C 83/33)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 12 december 2002 de doorhaling in het register gelast van zaak C-188/01 (verzoek om een prejudiciële beslissing van het Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg): Francisco Javier Gonzales Moreno.

(¹) PB C 200 van 14.7.2001.

Doorhaling van zaak C-375/01 (¹)

(2003/C 83/34)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 15 januari 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak C-375/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland.

(¹) PB C 348 van 8.12.2001.

Doorhaling van zaak C-444/01 ⁽¹⁾

(2003/C 83/35)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 12 december 2002 de doorhaling in het register gelast van zaak C-444/01 (verzoek om een prejudiciële beslissing van het Bundesverwaltungsgericht): Stadt Villingen-Schwenningen tegen Ophilia Akosua Owusu.

⁽¹⁾ PB C 84 van 6.4.2002.

Doorhaling van zaak C-61/02 ⁽¹⁾

(2003/C 83/36)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 19 december 2002 de doorhaling in het register gelast van zaak C-61/02: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Oostenrijk.

⁽¹⁾ PB C 97 van 20.4.2002.

Doorhaling van zaak C-191/02 ⁽¹⁾

(2003/C 83/37)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 16 december 2002 de doorhaling in het register gelast van zaak C-191/02: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland.

⁽¹⁾ PB C 180 van 27.7.2002.

Doorhaling van zaak C-215/02 ⁽¹⁾

(2003/C 83/38)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 16 december 2002

de doorhaling in het register gelast van zaak C-215/02 (verzoek om een prejudiciële beslissing van het Sozialgericht Stuttgart): Karin Müller tegen Postbeamtenkrankenkasse.

⁽¹⁾ PB C 202 van 24.8.2002.

Doorhaling van zaak C-241/02 ⁽¹⁾

(2003/C 83/39)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 6 januari 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak C-241/02: International and European Public Services Organisation (IPSO) tegen Europese Centrale Bank.

⁽¹⁾ PB C 191 van 10.8.2002.

Doorhaling van zaak C-337/02 ⁽¹⁾

(2003/C 83/40)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 4 februari 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak C-337/02: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek.

⁽¹⁾ PB C 274 van 9.11.2002.

Doorhaling van zaak C-368/02 ⁽¹⁾

(2003/C 83/41)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 23 januari 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak C-368/02: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje.

⁽¹⁾ PB C 305 van 7.12.2002.

GERECHT VAN EERSTE AANLEG

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 16 januari 2003

in zaak T-75/00: Augusto Fichtner tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(Ambtenaren — Tuchtmaatregelen — Tuchtrechtelijk ontslag — Uitoefening van externe activiteiten zonder voorafgaande machtiging)

(2003/C 83/42)

(Procestaal: Italiaans)

In zaak T-75/00, Augusto Fichtner, voormalig ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Besozzo (Italië), aanvankelijk vertegenwoordigd door V. Salvatore, advocaat, en vervolgens door V. La Russa, advocaat, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: J. Currall en A. Dal Ferro), betreffende een beroep tot, enerzijds, nietigverklaring van het besluit van de Commissie waarbij verzoeker tuchtrechtelijk is ontslagen met behoud van zijn recht op ouderdomspensioen wegens het uitoefenen van externe werkzaamheden zonder voorafgaande machtiging, en anderzijds, schadevergoeding, heeft het Gerecht (Vierde kamer), samengesteld als volgt: M. Vilaras, president, P. Mengozzi en A. W. H. Meij, rechters; griffier: J. Palacio González, hoofdadministrateur, op 16 januari 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verwerpt het beroep.
- 2) Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen, daaronder begrepen die welke op het kort geding zijn gevallen.

⁽¹⁾ PB C 135 van 13 mei 2000.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 28 januari 2003

in zaak T-147/00: Les Laboratoires Servier tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(„Geneesmiddelen voor menselijk gebruik — Communautaire arbitrageprocedures — Intrekking van vergunningen voor in handel brengen — Bevoegdheid — Serotonerge eetlustremmers: dexfenfluramine, fenfluramine — Richtlijnen 65/65/EEG en 75/319/EEG”)

(2003/C 83/43)

(Procestaal: Engels)

In zaak T-147/00, Les Laboratoires Servier, gevestigd te Neuilly-sur-Seine (Frankrijk), vertegenwoordigd door C. Norall, E. Wright, I. F. Utgès Manley, I. S. Forrester en J. Killick, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: H. Støvlbæk en R. Wainwright), betreffende een verzoek tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie van 9 maart 2000 inzake de intrekking van de vergunningen voor het in de handel brengen van de geneesmiddelen voor menselijk gebruik die de volgende stoffen bevatten: „dexfenfluramine” en „fenfluramine” [C (2000) 573], heeft het Gerecht (Tweede kamer — uitgebreid), samengesteld als volgt: R. M. Moura Ramos, kamerpresident, V. Tiili, J. Pirrung, P. Mengozzi en A. W. H. Meij, rechters; griffier: D. Christensen, administrateur, op 28 januari 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verklaart nietig de beschikking van de Commissie van 9 maart 2000 [C (2000) 573].
- 2) Verwijst de Commissie in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 247 van 26.8.2000.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG**van 30 januari 2003**

**in de gevoegde zaken T-303/00, T-304/00 en T-322/00:
Manuel Francisco Caballero Montoya en anderen tegen
Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾**

*(Ambtenaren — Overschrijving van krachtens nationaal
socialezekerheidsstelsel verkregen pensioenrechten naar pen-
sioenstelsel van Gemeenschappen — Tardieve overschrijving
— Interests die na overschrijving zijn betaald — Weigering
van Commissie, berekening van pensioenrechten van betrok-
ken ambtenaren te herzien en deel van deze interests aan
hen te betalen)*

(2003/C 83/44)

(Procestaal: Spaans en Frans)

In de gevoegde zaken T-303/00, T-304/00 en T-322/00, Manuel Francisco Caballero Montoya, voormalig ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Brussel, María Jesús Saez Acevedo, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door J. Iturriagagoitia Bassas, advocaat, Cecilio Alonso de Miguel, wonende te Bornem-Wintam (België), Miguel Baena Durán, wonende te Torrelodones (Spanje), Lucrecio Blázquez Rubia, Juan Antonio Campos Morales, Jaime Cavanillas Junquera, Carlos Fernández Liébana, Ricardo García Ayala, Luis García Collados, Pilar Gil Soria, Joaquín López Madruga, Martín Minguella Giné, Ramón Oviedo Bussells, Giovanni Ouzounoff Popoff, Raquel Sevilla García, Alfonso Solloa Inchaurtieta, José Trimiño Pérez, wonende te Brussel, Juan Cornet Prat, wonende te Overijse (België), José Luis Gallego LaPeña, Manuel Puerta García, wonende te Kraainem (België), Lorenzo Sánchez García, wonende te Algiers (Algerije), en Kaethe Sommerau Roschinksy, wonende te Buenos Aires (Argentinië), ambtenaren of voormalige ambtenaren van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J.-N. Louis en V. Peere, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: J. Currall, J. Rivas Andrés en J. Gutiérrez Gisbert), betreffende beroepen tot nietigverklaring van de besluiten van de Commissie houdende weigering om de berekening van hun pensioenrechten te herzien, welke besluiten besloten liggen in de nota van 13 december 1999 betreffende verzoeker in zaak T-303/00 en in de nota's van 15 december 1999 betreffende de verzoekers in de zaken T-304/00 en T-322/00, heeft het Gerecht (Derde kamer), samengesteld als volgt: M. Jaeger, president, K. Lenaerts en J. Azizi, rechters; griffier: B. Pastor, adjunct-griffier, op 30 januari 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Voegt de zaken T-303/00, T-304/00 en T-322/00 voor het arrest.

2) In zaak T-303/00:

- verklaart nietig het in de nota van 13 december 1999 besloten liggende besluit van de Commissie betreffende de pensioenrechten van verzoeker;
- verworpt het beroep voor het overige;
- verwijst de Commissie in de kosten.

3) In zaak T-304/00:

- verklaart nietig het in de nota van 15 december 1999 besloten liggende besluit van de Commissie betreffende de pensioenrechten van verzoekster;
- verworpt het beroep voor het overige;
- verwijst de Commissie in de kosten.

4) In zaak T-322/00:

- verklaart nietig de in de nota's van 15 december 1999 besloten liggende besluiten van de Commissie betreffende de pensioenrechten van verzoekers;
- verwijst de Commissie in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 372 van 23 december 2000, C 355 van 9 december 2000, en C 335 van 25 november 2000.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG**van 30 januari 2003**

**in zaak T-307/00: C tegen Commissie van de Europese
Gemeenschappen ⁽¹⁾**

*(Ambtenaren — Wezenpensioen — Artikel 80, vierde alinea,
Ambtenarenstatuut — Burgerlijke staat van ouders —
Gelijke behandeling)*

(2003/C 83/45)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-307/00, C, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door J.-N. Louis en V. Peere, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: C. Berardis-Kayser en D. Martin), ondersteund door Raad van de Europese Unie (gemachtigden: F. Anton en A. Pilette), betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 25 november 1999 houdende weigering om verzoeksters dochter een wezenpensioen toe te kennen, heeft het Gerecht (Vierde kamer — uitgebreid), samengesteld als volgt: M. Vilaras, president, V. Tiili, J. Pirrung, P. Mengozzi en A. W. H. Meij, rechters; griffier: J. Palacio González, hoofdadministrateur, op 30 januari 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verklaart nietig het besluit van de Commissie van 25 november 1999 houdende weigering om verzoeksters dochter een wezenpensioen toe te kennen.
- 2) Verwijst de Commissie in de kosten, met uitsluiting van die welke door de Raad van de Europese Unie zijn gemaakt en van die welke verzoekster door de interventie van de Raad zijn opgekomen.
- 3) Verwijst de Raad in zijn eigen kosten.

(¹) PB C 335 van 23 november 2000.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 28 januari 2003

in zaak T-138/01: F tegen Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen (¹)

(Ambtenaren — Nieuwe tewerkstelling — Gewettigd vertrouwen — Beroep tot nietigverklaring en tot schadevergoeding)

(2003/C 83/46)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-138/01, F, ambtenaar van de Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen wonende te Luxemburg, vertegenwoordigd door P. Goergen, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg tegen Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: J.-M. Stenier, P. Giusta en B. Schäfer), betreffende een beroep strekkende tot, enerzijds, nietigverklaring van het besluit van de Rekenkamer van 4 december 2000 waarbij verzoekster bij de Vertaaldienst werd tewerkgesteld, en anderzijds, vergoeding van de morele schade die verzoekster stelt te hebben geleden, heeft het Gerecht (Tweede kamer), samengesteld als volgt: R. M. Moura Ramos, president, J. Pirrung en A. W. H. Meij, rechters; griffier: J. Plingers, administrateur, op 28 januari 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verklaart nietig het besluit van de Rekenkamer van 4 december 2000 waarbij verzoekster bij de Vertaaldienst werd tewerkgesteld.
- 2) Verwerpt het beroep voor het overige.
- 3) Verwijst de Rekenkamer in de kosten, daaronder begrepen die betreffende de kortgedingprocedure in zaak T-138/01 R.

(¹) PB C 259 van 15 september 2001.

Beroep, op 10 januari 2003 ingesteld door Colette Di Marzio tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-14/03)

(2003/C 83/47)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 januari 2003 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Colette Di Marzio, wonende te Ginasservis (Frankrijk), vertegenwoordigd door G. Vandersanden en L. Levi, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van het TABG om op verzoeksters salaris een bedrag in te houden dat overeenkomt met de aanpassingscoëfficiënt voor Frankrijk en met de ontheemdingsvergoeding voor de maanden oktober, november en december 2001;
- nietig te verklaren het besluit van onbekende datum, waarbij verzoeksters recht op de vaste vergoeding (secretariaatsvergoeding) als bedoeld in artikel 4 bis van bijlage VII bij het Statuut met ingang van oktober 2000 wordt ingetrokken;
- nietig te verklaren het besluit van onbekende datum, waarbij verzoeksters recht op de jaarlijkse reiskostenvergoeding als bedoeld in artikel 8 van bijlage VII bij het Statuut voor 2001 wordt ingetrokken;
- verzoekster haar volledige bezoldiging uit te betalen, hetgeen inhoudt de betaling van de aanpassingscoëfficiënt voor Frankrijk en de ontheemdingsvergoeding voor de maanden oktober, november en december 2001, de betaling van de vaste vergoeding (zogenoemde secretariaatsvergoeding) van artikel 4 bis van bijlage VII bij het Statuut voor de periode vanaf 1 januari 2001, de betaling van de jaarlijkse reiskostenvergoeding als bedoeld in artikel 8 van bijlage VII bij het Statuut voor het gehele jaar 2001, waarbij de verschuldigde bedragen dienen te worden vermeerderd met 5,25 % rente per jaar tot volledige betaling daarvan;
- verweerster te veroordelen tot betaling van schadevergoeding die ex aequo et bono op 10 000 euro is geraamd;
- verweerster in alle kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is ambtenaar bij de Commissie. Zij is eerst te Cadarache tewerkgesteld en daarna naar Brussel overgeplaatst. Verzoekster is tegen dit besluit tot overplaatsing opgekomen in zaak T-335/01, die tot een schikking met de Commissie en haar detachering te Cadarache heeft geleid. De Commissie heeft zich evenwel op het standpunt gesteld dat verzoekster ten onrechte de aanpassingscoëfficiënt voor Frankrijk en de ontheemdingsvergoeding had ontvangen. Bovendien wordt verzoeksters recht op de zogenoemde secretariaatsvergoeding alsmede op de vaste reiskostenvergoeding ingetrokken.

Tot staving van haar beroep stelt verzoekster schending van de artikelen 59 en 64 van het Statuut en van artikel 4 van bijlage VII bij het Statuut, schending van artikel 71 van het Statuut en van de artikelen 5 tot en met 10 van bijlage VII bij het Statuut. Verzoekster beroept zich ook op schending van de motiveringsplicht en van het discriminatieverbod.

Subsidiair, wat de aanpassingscoëfficiënt voor Frankrijk en de ontheemdingsvergoeding betreft, stelt verzoekster schending van artikel 85 van het Statuut. Verzoekster voert ook schending aan van artikel 4 bis van bijlage VII bij het Statuut, schending van het algemene beginsel *pater legem quam ipse fecisti*, en schending van de motiveringsplicht, wat de secretariaatsvergoeding betreft.

Ten slotte stelt verzoekster schending van het algemene beginsel van goed beheer en gezonde administratie, alsmede van de zorgplicht.

Beroep, op 13 januari 2003 ingesteld door Albano Ferrer de Moncada tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-16/03)

(2003/C 83/48)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 13 januari 2003 beroep tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Albano Ferrer de Moncada, wonende te Luxemburg, vertegenwoordigd door Georges Vandersanden, Laure Levi en Aurore Finchelstein, advocaten.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- het beoordelingsrapport over de referentieperiode 1995-1997 nietig te verklaren;

- een *ex aequo et bono* vastgesteld bedrag van 1 000 EUR aan schadevergoeding toe te kennen ter vergoeding van de immateriële schade;

- verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Het beroep van verzoeker strekt tot betwisting van de geldigheid van zijn definitieve beoordelingsrapport over de periode 1995-1997; verzoeker vordert vergoeding van de schade die hij heeft geleden als gevolg van de fouten die de Commissie bij het opstellen van dit rapport zou hebben gemaakt.

Hij betoogt dat het rapport in strijd is met artikel 43 van het Statuut en met de bepalingen van de Gids voor de beoordeling. Zo heeft de beoordelaar in beroep het, ondanks het advies van het paritair beoordelingscomité waaruit wezenlijke formele en materiële onregelmatigheden naar voren komen, niet noodzakelijk geacht deze onregelmatigheden te corrigeren. Verder is het rapport uitsluitend als gevolg van de fout van de Commissie niet binnen een redelijke termijn afgerond. Ook hebben de beoordelaars stelselmatig geweigerd de volgens de Gids voor de beoordeling verplichte voorafgaande gesprekken met verzoeker te voeren. Bovendien vormt de volstrekt onregelmatige wijze van opstelling van dit rapport onderdeel van een meer algemene pesthouding waarvan verzoeker al jaren het slachtoffer is.

Verzoeker stelt dat de zeer negatieve beoordelingen in het rapport kennelijk ongegrond zijn en dat de Commissie in strijd met haar zorgplicht en het beginsel van goed bestuur heeft gehandeld.

Beroep, op 22 januari 2003 ingesteld door Spyridoula Konstantopoulou tegen Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-19/03)

(2003/C 83/49)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 22 januari 2003 beroep ingesteld tegen Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen door Spyridoula Konstantopoulou, wonende te Ioannina (Griekenland), vertegenwoordigd door E. Boigelot, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren de beslissing van de jury van 23 oktober 2002 om haar niet toe te laten tot het mondeling examen van algemeen vergelijkend onderzoek CJ/LA/14;
- nietig te verklaren het uitdrukkelijke besluit tot afwijzing van haar verzoek waarvan zij bij schrijven van M. Roynayne van 9 december 2002 in kennis is gesteld;
- verweerder in ieder geval te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is sollicitante voor algemeen vergelijkend onderzoek CJ/LA/14 dat door het Hof van Justitie is georganiseerd met het oog op de vorming van een aanwervingsreserve van griekstalige juristen-vertalers. Zij vecht de beslissing aan om haar niet toe te laten tot het mondeling examen op grond dat zij voor het eerste verplichte onderdeel van het schriftelijk examen (vertaling van een in het Frans gestelde juridische tekst) niet het vereiste minimumaantal punten heeft behaald.

Ter onderbouwing van haar vorderingen stelt zij:

- schending van de motiveringsplicht. De jury kan in dit verband niet met een beroep op het geheim van haar werkzaamheden de motiveringsplicht opzij zetten ten aanzien van een sollicitante die een dergelijk verzoek indient;
- onregelmatig verloop van de examens van het vergelijkend onderzoek en schending van het beginsel van gelijke behandeling van sollicitanten, voorzover verzoekster zich, gelet op de ter waarborging van de anonimiteit van de sollicitanten getroffen maatregelen, mag afvragen of het schriftelijk examen dat bij de correctie van de examens aan haar is toegeschreven, wel het hare is. Deze wijze van waarborging van de anonimiteit, die zij als ongebruikelijk kwalificeert, levert bovendien een wezenlijke onregelmatigheid op;
- schending van de aankondiging van vergelijkend onderzoek en van artikel 5 van bijlage III bij het Statuut, alsmede kennelijk onjuiste beoordeling. Het betrokken examen had tot doel voor elke sollicitant de perfecte beheersing van het Grieks en de goede kennis van het Frans te beoordelen op basis van objectieve en voor alle identieke criteria.

Beroep, op 21 januari 2003 ingesteld door „S” tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-21/03)

(2003/C 83/50)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 21 januari 2003 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door „S”, vertegenwoordigd door A. Coolen, J.-N. Louis en E. Marchal, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van 11 maart 2002 van het hoofd van de sector „Verzekering tegen ongevallen en beroepsziekten” houdende afwijzing van haar verzoek om uit het aan de raadgevend arts meegedeelde dossier alle rapporten te verwijderen, die buiten haar medeweten over haar competentie, haar rendement en haar gedrag in de dienst zijn opgesteld;
- verweester te gelasten de originelen van de litigieuze rapporten uit het aan de raadgevend arts meegedeelde dossier te verwijderen, ze aan verzoekster terug te geven en alle kopieën ervan te vernietigen;
- verweester in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster in de onderhavige zaak verzet zich ertegen, dat aan de medische commissie, die na een verzoek om erkenning van haar ziekte als beroepsziekte over haar geval moet beslissen, alle rapporten over haar competentie, haar rendement en haar gedrag in de dienst ter beschikking zijn gesteld. Deze rapporten zouden buiten haar medeweten zijn opgesteld, in haar persoonlijk dossier zijn opgenomen en aan de raadgevend arts van verweester zijn meegedeeld.

Tot staving van haar vorderingen stelt verzoekster schending van haar rechten van de verdediging, alsmede van de artikelen 26 en 43 van het Statuut.

Beroep, op 29 januari 2003 ingesteld door CAS Succhi di Frutta tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen**(Zaak T-23/03)**

(2003/C 83/51)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 29 januari 2003 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door CAS Succhi di Frutta, gevestigd te Verona (Italië), vertegenwoordigd door D. Ehle, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het Gerecht behage:

- de beschikking van de Commissie van 18 oktober 2002 (REC 10/01) nietig te verklaren voorzover de Commissie voor 32 importen die werden begeleid door de 32 individueel ingevulde ATR 1-formulieren, kwijtschelding respectievelijk terugbetaling van nageheven invoerheffingen ten bedrage van 3 296 190 371,00 LIT heeft geweigerd;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Bij verordening (EEG) nr. 4115/86 ⁽¹⁾ zijn voor de in bijlage II bij het EEG-Verdrag genoemde goederen van oorsprong uit Turkije met enkele uitzonderingen de douanerechten opgeheven.

Verzoekster, een Italiaanse onderneming die onder meer ingevoerd vruchtensapconcentraat verwerkt, bracht tussen 5 april 1995 en 20 november 1997 appel- en perensapconcentraten in het vrije verkeer waarvan als herkomst en oorsprong Turkije werd opgegeven. Volgens verzoekster werden de verschepingen begeleid door de vereiste documenten, waaronder ook de ATR 1-formulieren. In 1998 werd verzoekster door de douane te Ravenna geconfronteerd met een lijst betreffende ATR 1-formulieren. Op grond van verificaties bij de Turkse douaneautoriteiten van de echtheid en de juistheid van de formulieren werd verzoekster verweten, appelsapconcentraten met vervalste ATR 1-formulieren te hebben ingevoerd. Tegelijkertijd werden de invoerrechten van verzoekster nageheven.

Tegen de door de bevoegde douaneautoriteiten te Ravenna gegeven beschikkingen heeft verzoekster bezwaar aangetekend. Tevens heeft zij een verzoek om kwijtschelding ingediend krachtens de artikelen 220, lid 2, sub b, en 239 van het communautair douanewetboek. De Italiaanse autoriteiten hebben de beslissing over de kwijtschelding van de nageheven invoerrechten aan de Commissie voorgelegd.

In de bestreden beschikking stelt de Commissie zich onder meer op het standpunt, dat 32 ATR 1-formulieren onecht zijn. Het verzoek om kwijtschelding van het bedrag van 3 296 190 371,00 LIT heeft zij afgewezen.

Volgens verzoekster is het afwijzende deel van de beschikking van de Commissie nietig doordat de Commissie het recht op inzage in het dossier heeft miskend. Verzoekster is namelijk geen inzage verleend in alle op dit geval betrekking hebbende relevante stukken.

Verzoekster betoogt voorts, dat de Commissie de ingevolge artikel 239 van het Douanewetboek op haar rustende verplichting tot kwijtschelding/teruggaaf voor de beweerdelijk onechte ATR 1-formulieren heeft geschonden. Deze 32 formulieren zijn namelijk met medeweten en onder medewerking van de bevoegde Turkse autoriteiten ingevuld en geregistreerd en bij de uitklaring van de waar aan de exporteur overhandigd, waarbij bekend was dat de opgegeven oorsprong wellicht onjuist was.

Voorts heeft de Commissie artikel 220, lid 2, sub b, van het Douanewetboek geschonden op grond dat de Turkse douaneautoriteiten wisten, althans redelijkerwijs hadden moeten weten, dat de partijen waren waarvoor de 32 ATR 1-formulieren waren afgegeven, niet van Turkse oorsprong waren. Verzoekster heeft bij de invoer van de waren te goeder trouw gehandeld en wist niet dat de Turkse autoriteiten verkeerd hadden gehandeld.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 4115/86 van de Raad van 22 december 1986 betreffende de invoer in de Gemeenschap van landbouwproducten van oorsprong uit Turkije (PB L 380, blz. 16).

Beroep, op 28 januari 2003 ingesteld door Marco di Stefano tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen**(Zaak T-25/03)**

(2003/C 83/52)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 januari 2003 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Marco di Stefano, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door G. Vandersanden en G. Verbrugge, advocaten.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie waarbij verzoekers sollicitatie is afgewezen en hij niet is toegelaten tot de schriftelijke procedure van algemeen vergelijkend onderzoek EUR/A/166/01, welk besluit verzoeker officieel ter kennis is gebracht bij besluit van het TABG van 8 april 2002;
- subsidiair, verzoeker een voorlopig op 2 500 euro geraamde vergoeding toe te kennen voor de morele schade die hij heeft geleden;
- verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker in de onderhavige zaak komt op tegen het feit dat hij van deelneming aan het examen van vergelijkend onderzoek EUR/A/166/01, georganiseerd met het oog op de vorming van een aanwervingsreserve van administrateurs A7/A6 op het gebied van audit, is uitgesloten op grond dat zijn titels en diploma's niet voldoen aan de voorwaarden van punt III.B.2 van de aankondiging van vergelijkend onderzoek. De jury heeft namelijk geoordeeld dat verzoekers titels van „Ragionere e Perito Commerciale” en „Revisore Contabile” niet als gelijkwaardig aan de titel van „Dottore Commercialista” kunnen worden aangemerkt.

Ter ondersteuning van zijn vorderingen stelt verzoeker schending van de aankondiging van vergelijkend onderzoek, niet-nakoming van de motiveringsplicht en kennelijk verkeerde beoordeling. Hij stelt dat de jury zijn titels, diploma's, beroepsactiviteiten en stages op het gebied van audit, die zijn inziens een gelijkwaardige beroepskwalificatie opleveren, onjuist heeft beoordeeld.

Beroep, op 31 januari 2003 ingesteld door Aventis Cropscience S.A. tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM)

(Zaak T-35/03)

(2003/C 83/53)

(Procestaal: Spaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 31 januari 2003 beroep ingesteld tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM) door Aventis Cropscience S.A., te Lyon (Frankrijk), vertegenwoordigd door E. Armijo Chávarri, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beslissing van de tweede kamer van beroep van het BHIM van 18 november 2002 in zaak R 803/2001-2 te vernietigen;
- derhalve verzoeksters oppositie tegen het merk CARPO toe te wijzen, en
- verweerder te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Aanvrager van het gemeenschapsmerk: Basf Aktiengesellschaft

Betrokken gemeenschapsmerk: woordmerk „CARPO” voor waren van klasse 5 (schimmeldodende en onkruidverdelgende middelen, insectenverdelgingsmiddelen, middelen ter verdelgung van ongedierte)

Houder van het oppositiemerk of -teken in de oppositieprocedure: verzoekster

Oppositiemerk of -teken: Spaans woordmerk „HARPO Z” voor waren van klasse 5 (middelen ter verdelgung van ongedierte, schimmeldodende en onkruidverdelgende middelen)

Beslissing oppositieafdeling: afwijzing van de oppositie

Beslissing kamer van beroep: verwerping van het beroep

Middelen: onjuiste toepassing van artikel 8, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94 (verwarringsgevaar).

Beroep, op 4 februari 2003 ingesteld door Open Mobile Alliance Ltd. tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM)

(Zaak T-37/03)

(2003/C 83/54)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 4 februari 2003 beroep ingesteld tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM) door Open Mobile Alliance Ltd., te Reading (Verenigd Koninkrijk), vertegenwoordigd door A. Dellmeier, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beslissing van de derde kamer van beroep van 20 november 2002 te vernietigen;
- de oorspronkelijke indieningsdatum van 8 april 1999 aan aanvraag nr. 1131739 voor beeldmerk „W@P” toe te kennen;
- subsidiair: aanvraag nr. 1131739 voor beeldmerk „W@P” 13 oktober 1999 als indieningsdatum te geven, te weten de datum die werd toegekend aan de aanvraag voor woordmerk „WAP FORUM” (nr. 1131705) die eveneens op 8 april 1999 werd ingediend;
- subsidiair: aanvraag nr. 1131739 voor beeldmerk „W@P” 21 december 1999 als indieningsdatum te geven;
- subsidiair: herstel in de vorige toestand overeenkomstig artikel 78 van verordening nr. 40/94 van de Raad toe te kennen.

Middelen en voornaamste argumenten

Op 8 april 1999 diende verzoekster een aanvraag voor de inschrijving van het beeldmerk „W@P” voor waren en diensten van de klassen 35, 41 en 42 (aanvraagnr. 1131739) in. De toenmalige vertegenwoordigers van verzoekster verzochten om de indieningstaks in mindering te brengen op hun rekening.

Verweerder deelde mee aan verzoekster dat de indieningstaks binnen een termijn van een maand diende te worden betaald. Later deelde verweerder aan verzoekster mee dat gelet op de niet-betaling van de indieningstaks, de aanvraag als indieningsdatum de datum zou hebben waarop alle gebreken werden opgeheven. De toenmalige vertegenwoordigers van verzoekster verzochten opnieuw om de taks in mindering te brengen op hun rekening.

Verweerder stelde verzoekster op 5 september 2000 ervan op de hoogte dat de aanvraag 17 maart 2000 als indieningsdatum zou hebben, aangezien op deze datum effectieve betaling per cheque was ontvangen. Voorts werd aan verzoekster meegedeeld dat er op de rekening onvoldoende geld stond om de rekening voor het bedrag van de taks te debiteren.

Verzoekster vocht deze beslissing aan bij de kamer van beroep op 23 januari 2001. De kamer van beroep oordeelde dat het beroep te laat was ingesteld en verklaarde het beroep dus niet-ontvankelijk.

Ter staving van haar huidige verzoeckschrift, voert verzoekster schending aan van de verplichting die op verweerder als publiekrechtelijk orgaan rust om zijn boekhouding op te volgen, alsmede schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, te weten het recht op behoorlijk bestuur. Volgens verzoekster rust op verweerder de verplichting om binnen een redelijke termijn kennis te geven van eventuele gebreken.

Voorts beroept verzoekster zich op schending van regel 52, lid 2, van verordening nr. 2868/95⁽¹⁾ en op schending van het recht op behoorlijk bestuur en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht, zoals neergelegd in de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten. Volgens verzoekster was geen schriftelijke mededeling toegevoegd zoals vereist door regel 52, lid 2.

Ten slotte betoogt verzoekster dat verweerder een verklaring aflegde en niet een beslissing vaststelde, zodat de in regel 52, lid 2, van verordening nr. 2868/95 gestelde termijn van twee maanden niet van toepassing is.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 2868/95 van de Commissie van 13 december 1995 tot uitvoering van verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad inzake het gemeenschapsmerk (PB L 303, blz. 1).

Beroep, op 4 februari 2003 ingesteld door Merck Sharp & Dohme Limited en 19 andere verzoeksters tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen en het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling („EMA”)

(Zaak T-41/03)

(2003/C 83/55)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 4 februari 2003 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen en het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling („EMA”) door Merck Sharp & Dohme Limited, gevestigd te Hoddeston, Verenigd Koninkrijk, Merck Sharp & Dohme BV, gevestigd te Haarlem, Nederland, Laboratoires Merck Sharp & Dohme-Chibret, gevestigd te Parijs, Frankrijk, MSD Sharp & Dohme GmbH, gevestigd te Haar, Duitsland, Merck Sharp & Dohme (Italia) SpA., gevestigd te Rome, Italië, Merck Sharp & Dohme, LDA., gevestigd te Paço de Arcos, Portugal, Merck Sharp & Dohme de España S.A., gevestigd te Madrid, Spanje, Merck Sharp & Dohme Ges.m.b.H., gevestigd te Wenen, Oostenrijk, Merck & Co. Inc., gevestigd te Whitehouse Station, V.S., Dieckmann Arzneimittel GmbH, gevestigd te Haar, Duitsland, Neopharmed SpA, gevestigd te Rome, Italië, Instituto Gentili SpA., gevestigd te Pisa, Italië, Laboratórios Químico-Farmacêuticos Chibret, LDA., gevestigd te Paço de Arcos, Portugal, Laboratoires Sanofi, Synthelabo France, gevestigd te Parijs, Frankrijk, Boehringer Ingelheim Pharma GmbH & Co.KG, gevestigd te Ingelheim, Duitsland, VIANEX S.A., gevestigd te Nea Erythrea, Griekenland, Sigma-Tau Industrie Farmaceutiche Riunite SpA., gevestigd te Rome, Italië, Mediolanum SpA., gevestigd te Milaan, Italië, BIOHORM S.A (Grupo Uriach), gevestigd te Barcelona, Spanje, en LACER S.A., gevestigd te Barcelona, Spanje, vertegenwoordigd door G. M. Berrisch en P. Bogaert, advocaten.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- het bestreden besluit nietig te verklaren;
- de Commissie te verwijzen in verzoeksters' kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeksters in onderhavige zaak zijn alle vergunninghouder voor het product ZOCORD, dat het actieve bestanddeel simvastatin bevat en een lipidenverlagend geneesmiddel is dat het algehele cholesterolgehalte en het gehalte aan LDL-C (low density lipoproteïne-cholesterol), Apo B (apolipoproteïne B) en triglyceriden in het bloed verlaagt. Daarnaast verhoogt het het niveau van HDL-C (high density lipoproteïne-cholesterol) in het bloed.

Zij komen op tegen het besluit van het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling om met betrekking tot voormeld product de voorleggingsprocedure op grond van artikel 30 van richtlijn 2001/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik (hierna: „richtlijn”) ⁽¹⁾ in te leiden.

Verzoeksters stellen dat het bestreden besluit op de volgende gronden in strijd is met artikel 30 van de richtlijn:

- In aansluiting op besluiten overeenkomstig de artikelen 8, 10, lid 1, en 11 van de richtlijn zijn geen onderling afwijkende besluiten genomen.
- Het bestreden besluit behelst een besluit om met betrekking tot ZOCORD en daarmee gelieerde handelsnamen de samenvatting van productkenmerken te harmoniseren, en de voorleggingsprocedure heeft met betrekking tot ZOCORD uitsluitend tot doel om de op communautair niveau geharmoniseerde samenvatting van productkenmerken dwingend toe te passen. De procedure van artikel 30 staat echter niet toe dat een geharmoniseerde samenvatting van productkenmerken wordt vastgesteld.
- Voordat de procedure van wederzijdse erkenning van kracht werd, waren farmaceutische ondernemingen niet verplicht om bij verschillende lidstaten identieke vergunningaanvragen in te dienen. Verzoeksters konden bijvoorbeeld goedkeuring vragen voor verschillende therapeutische doeleinden of aanbiedingen, dikwijls om rekening te houden met verschillen in nationale medische gebruiken en gewoonten. Dergelijke verschillen in aanvragen leiden onvermijdelijk tot verschillen in goedkeuring, maar zij kunnen, wat artikel 30 betreft, niet als „onderling afwijkende besluiten” worden aangemerkt. Verschillen in nationale goedkeuring als gevolg van verschillende aanvragen vallen derhalve niet onder artikel 30.

- De voorlegging heeft betrekking op de gehele inhoud van de samenvatting van productkenmerken. Dit gaat verder dan is toegestaan voor een voorlegging op grond van artikel 30, welke volgens artikel 30, tweede alinea, van de richtlijn tot een „duidelijk omschreven aangelegenheid” moet worden beperkt.
- Er is niet aangetoond dat het bestreden besluit om redenen van volksgezondheid is genomen.

⁽¹⁾ PB L 311 van 28.11.2001, blz. 76.

Beroep, op 10 februari 2003 ingesteld door Lurgi AG en Lurgi SpA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-42/03)

(2003/C 83/56)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 februari 2003 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Lurgi AG, gevestigd te Frankfurt a.M. (Duitsland), en Lurgi SpA, gevestigd te Milaan (Italië), vertegenwoordigd door M. Schütte en M. Benedetteli, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- de opzegging van de Thermie-overeenkomst, waarvan de Commissie bij brief van 26 november 2002 kennis heeft gegeven, nietig te verklaren;
- te verklaren dat de Commissie geen terugbetaling kan vorderen van de bedragen die op grond van Thermie-overeenkomst BM/1007/94 aan de contractanten zijn uitbetaald;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeksters hebben, samen met verscheidene andere contractanten, op 12 december 1994 met de Commissie een overeenkomst (Thermie-overeenkomst) gesloten, waarbij zij zich ertoe verbonden werkzaamheden te verrichten met het oog op de bevordering van energietechnologie in Europa. De overeenkomst werd gesloten onder nummer BM 1007/1994 IT/DE/UK en was gericht op de financiering en de uitvoering van het project: „Energy farm: an IGCC plant for the production of electricity and heat through gasification of SFR biomass”.

Op 30 mei 1997 werd tussen een van verzoeksters, Lurgi SpA, en de project-coördinator, Bioelettrica, een overeenkomst gesloten voor de bouw van een installatie voor aërobe biomassavergassing. Tijdens de bouw werd verzoekster met bepaalde technische moeilijkheden geconfronteerd, waarvan de Commissie en de andere contractanten in kennis werden gesteld.

Op 6 september 2001 stelde de Commissie Bioelettrica ervan in kennis dat zij de overeenkomst opzegde omdat nog geen aanvang was gemaakt met de werkzaamheden op basis van de Thermie-overeenkomst. Bioelettrica kwam op tegen deze opzegging van de overeenkomst voor het Gerecht van eerste aanleg in zaak T-287/01, Bioelettrica/Commissie.

Op 23 juli 2002 zond de Commissie nog een brief, waarin zij verklaarde dat zij de overeenkomst zou opzeggen wegens niet-nakoming door haar medecontractanten indien zij niet binnen 30 dagen aan hun verplichtingen zouden voldoen. De Commissie maakte hoofdzakelijk bezwaar tegen de vertragingen van het project. In een brief van 26 november 2002 verklaarde de Commissie dat zij de overeenkomst als beëindigd beschouwde. Hiertegen wordt thans opgekomen.

Tot staving van hun beroep voeren verzoeksters schending aan van de formele voorschriften in de besluitvormingsprocedure van de Commissie. Volgens verzoeksters moeten alle handelingen van de Commissie worden vastgesteld overeenkomstig het collegialiteitsbeginsel van artikel 219 EG en artikel 1 van het Reglement van orde van de Commissie⁽¹⁾. Verzoeksters stellen dat het besluit tot opzegging van de overeenkomst aanzienlijke financiële gevolgen voor de contractanten heeft en een moeilijke technische en juridische beoordeling van de overeenkomst en het doel ervan impliceert. Derhalve stellen verzoeksters dat het besluit tot opzegging van de overeenkomst niet als een handeling op administratief of managementniveau kon worden aangemerkt en door de Commissie als college moest worden genomen.

Voorts voeren verzoeksters onjuiste toepassing van de Thermie-overeenkomst aan. Zij stellen in dit verband dat de niet-nakoming door de medecontractanten geen rechtvaardiging vormt voor de opzegging van de overeenkomst. Volgens verzoeksters is deze bepaling niet van toepassing wanneer er redelijke technische of economische gronden zijn voor niet-nakoming. In het onderhavige geval moesten er wijzigingen worden aangebracht aan de oorspronkelijke technologie, hetgeen grote economische risico's meebracht.

Ten slotte kan de Commissie volgens verzoeksters, gelet op haar eigen handelwijze, de niet-nakoming niet als een reden voor opzegging van de overeenkomst aanvoeren. Zij verwijzen in dit verband naar artikel 1460 van het Italiaanse burgerlijk wetboek en de exceptio non adimpleti contractus.

⁽¹⁾ Reglement van orde van de Commissie [C(2000) 3614] (PB L 308 van 8 december 2000, blz. 26).

Beroep, op 11 februari 2003 ingesteld door Leali S.p.A. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-46/03)

(2003/C 83/57)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 11 februari 2003 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Leali S.p.A., vertegenwoordigd door G. Vezzoli en G. Belotti, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het Gerecht behage:

- primair, de bestreden beschikking nietig te verklaren;
- subsidiair, de opgelegde geldboete te verlagen;
- verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep is gericht tegen dezelfde beschikking als het beroep in zaak T-27/03, S.P./Commissie. De middelen en voornaamste argumenten zijn in wezen dezelfde als die welke in voormelde zaak zijn aangevoerd.

Doorhaling van zaak T-187/94⁽¹⁾

(2003/C 83/58)

(Procestaal: Duits)

De president van de Eerste kamer van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 11 december 2002 de doorhaling in het register gelast van zaak T-187/94: Theresia Rudolph tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen.

⁽¹⁾ PB C 174 van 25.6.1994.

Doorhaling van zaak T-43/01 ⁽¹⁾

(2003/C 83/59)

(Procestaal: Frans)

De president van de Tweede kamer van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 10 januari 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak T-43/01: Jean-Jacques Rateau tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen.

⁽¹⁾ PB C 118 van 21.4.2001.

Doorhaling van zaak T-288/01 ⁽¹⁾

(2003/C 83/60)

(Procestaal: Engels)

De president van de Vierde kamer van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking

van 7 januari 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak T-288/01: OPI Products, Inc. tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen).

⁽¹⁾ PB C 31 van 2.2.2002.

Doorhaling van zaak T-192/02 ⁽¹⁾

(2003/C 83/61)

(Procestaal: Engels)

De president van de Vierde kamer van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 23 januari 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak T-192/02: G.D. Searle LLC tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen).

⁽¹⁾ PB C 202 van 24.8.2002.

III

(Bekendmakingen)

(2003/C 83/62)

Laatste publicatie van het Hof van Justitie in het *Publicatieblad van de Europese Unie*

PB C 70 van 22.3.2003

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 55 van 8.3.2003

PB C 44 van 22.2.2003

PB C 31 van 8.2.2003

PB C 19 van 25.1.2003

PB C 7 van 11.1.2003

PB C 323 van 21.12.2002

Deze teksten zijn beschikbaar in:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
